

มหากาพย์แฟนตาซีที่ขายดีที่สุดในโลก

A CLASH OF KINGS

ราชันประจัญพล 2.2

เล่มสองของ

A GAME OF THRONES

มหาศึกชิงบัลลังก์

A SONG OF ICE AND FIRE

จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน เขียน

อรัญญิ์ พันธพงศ์ แปล

พิมพ์ครั้งที่ ๑

ราชันประจัญพล 2.2

ตัวอย่าง

ก ำ ร ่อ ำ น คี อ ร ำ ก ฐ ำ น ที่ ส ำ ค ัญ

ราชนประจัญพล 2.2

A Clash of Kings

มหากาพย์แฟนตาซี ชุด มหาศึกชิงบัลลังก์ เล่มสอง
A Song of Ice and Fire

จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน

เขียน

อรรถัย พันธพงค์

แปล

วรรณกรรมแปล ลำดับที่ ๓๗๙

ราชันประจัญพล 2.2

A Clash of Kings

แพรวสำนักพิมพ์

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
๓๗๘ ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐
โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๓๓๓๓ ต่อ ๔๙๖๔, ๔๙๖๕ โทรสาร ๐-๒๔๓๔-๓๕๕๕, ๐-๒๔๓๔-๓๗๗๗, ๐-๒๔๓๕-๕๕๑๑
E-mail: info@amarin.co.th

A Clash of Kings by George R. R. Martin
Copyright © George R. R. Martin 1998
Cover design © by Random House Publishing Group
Cover illustration copyright © by Larry Rostant
Interior maps copyright © by Jeffrey L. Ward
Heraldic crests by Virginia Norey
Published by agreement with the author c/o the Lotts Agency, Ltd.
Through Silkroad Publishers Agency Co., Ltd.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5273-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดิศักดิ์ จิระอร • รองบรรณาธิการอำนวยการ จตุพล บุญพรัตน์, สิริกานต์ ผลงาม
ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ศศพร สนธิวรรณะ

บรรณาธิการ นาคินทร์ รัชฎสุวรรณ • เลขานุการ ศศิธร เอ็มเอ็ม
ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม พิระพงศ์ โพธิ์นุ้, วรรณดา ตั้งแสงประทีป • ศิลปกรรม กัญญาภัทร สุขจินดา, ศิริพร เสนายอด
ผู้อำนวยการฝ่ายจัดการสำนักพิมพ์ ชัชฎา พรหมเลิศ • ผู้ตรวจงานต้นฉบับ ดวงดา ศรีวุฒิวงศ์
พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รัชชทอง, นินาดา พลายศรี • คอมพิวเตอร์ ศศณีย์ วิริยะเจริญทรัพย์, รัชฎาการ ศรพรหมฉาย
ผู้จัดการฝ่ายประสานงานสำนักพิมพ์ อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ประสานงานสำนักพิมพ์ ชนิษฐา ศรีอินทร์
ผู้จัดการส่วนพัฒนากลยุทธ์และช่องทางขาย กุลพัฒน์ บัวละออ
ผู้จัดการส่วนดิจิทัลคอมเมิร์ซและคอนเทนต์ ธนพงษ์ โพธิ์บำรุง

คำนำสำนักพิมพ์

หนังสือเรื่อง *ราชัน/ประจัญพล* หรือ *A Clash of Kings* นี้เป็นเล่มสองของนวนิยายชุด *A Song of Ice and Fire* หรือที่ทางสำนักพิมพ์ตั้งชื่อภาษาไทยว่า *มหาศึกชิงบัลลังก์* ตามชื่อภาพยนตร์ชุดทางโทรทัศน์ที่สร้างจากหนังสือชุดนี้

จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน ผู้เขียน ตั้งใจไว้ว่าจะเขียนนวนิยายมหากาพย์แฟนตาซีชุดนี้รวมทั้งสิ้น ๗ เล่ม ขณะนี้เขาเขียนเสร็จและจัดพิมพ์ออกมาแล้ว ๕ เล่ม คือ

๑. *A Game of Thrones* (ค.ศ. ๑๙๙๖)

๒. *A Clash of Kings* (ค.ศ. ๑๙๙๙)

๓. *A Storm of Swords* (ค.ศ. ๒๐๐๐)

๔. *A Feast for Crows* (ค.ศ. ๒๐๐๕)

๕. *A Dance with Dragons* (ค.ศ. ๒๐๑๑)

ส่วน ๒ เล่มสุดท้าย คือ

๖. *The Winds of Winter*

๗. *A Dream of Spring*

นั้นยังเขียนไม่เสร็จและยังไม่มีกำหนดออกจำหน่าย

แพรวสำนักพิมพ์ภาคภูมิใจอย่างยิ่งที่ได้รับลิขสิทธิ์จากต่างประเทศสำหรับการแปลและจัดพิมพ์จำหน่ายหนังสือชุดยิ่งใหญ่นี้ในฉบับภาษาไทย แต่เนื่องจากหนังสือแต่ละเล่มมีความหนามาก บางเล่มหนากว่า ๑,๐๐๐ หน้า ทางสำนักพิมพ์จึงตัดสินใจแบ่งพิมพ์แต่ละเล่มออกเป็น ๒ เล่มเพื่อความสะดวกในการอ่านและพกพา

แพรวสำนักพิมพ์หวังว่า *ราชัน/ประจัญพล* เล่มสองของ *มหาศึกชิงบัลลังก์* นี้จะเป็นที่ถูกใจบรรดาแฟนๆ ที่รอคอย และโปรดติดตามเล่มอื่นๆ ซึ่งสำนักพิมพ์จะจัดพิมพ์ตามลำดับต่อไป

แพรวสำนักพิมพ์

มิถุนายน ๒๕๕๖

สัญลักษณ์

- นคร • เมือง • ปราสาท
- ∴ ซากปรัก ∷ ซากปราสาท

The map includes numerous geographical labels such as ปาย (Pai), เชียงใหม่ (Chiang Mai), กรุงเทพฯ (Bangkok), และภูเก็ต (Phuket). It also features decorative elements like mythical creatures at the corners and a compass rose indicating North.

© 2011 เจฟฟรี แดว วอร์ค

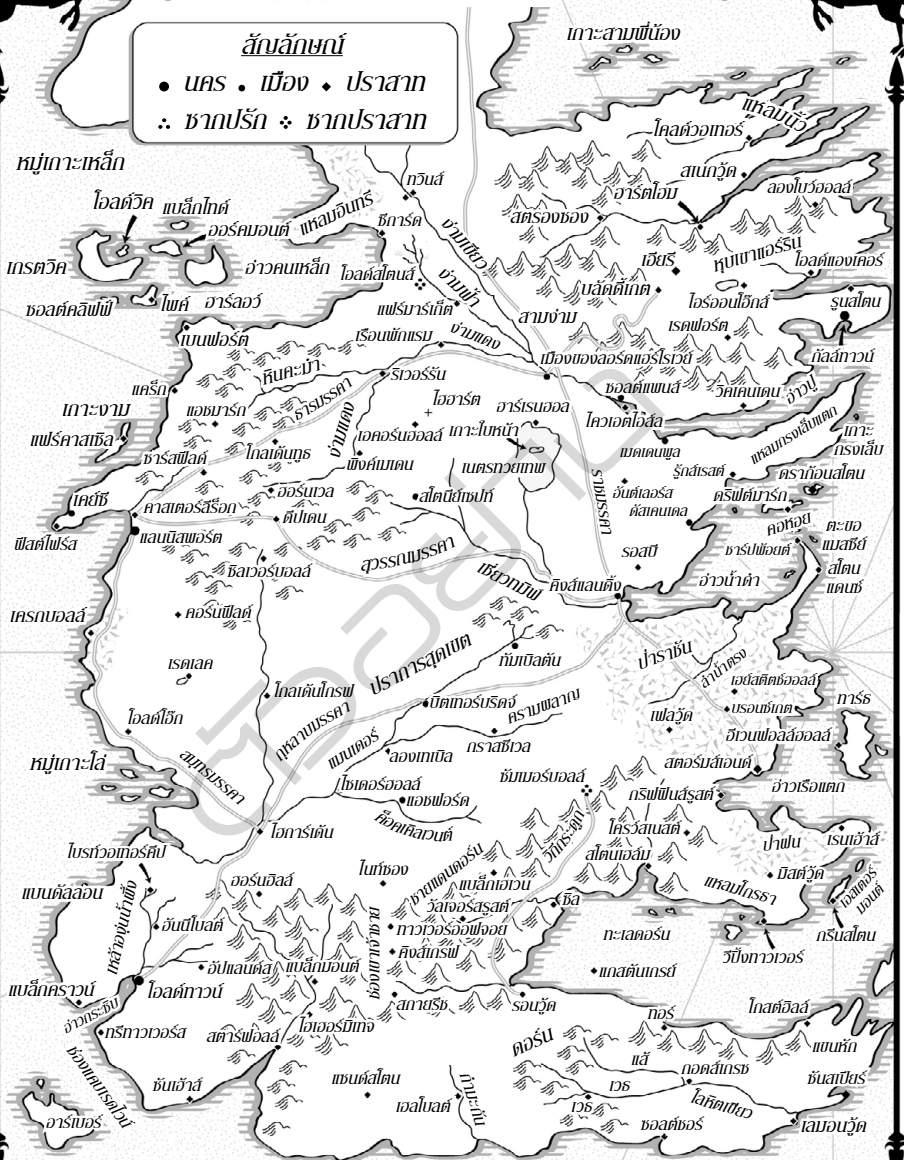
• นกส . เมือง ♦ ปราสาท
∴ ชากปรี๊ด ✧ ชากปราสาท

© 2011 ខេត្តសៀមរាប រាជ. ខេត្ត

แดนใต้

สัญลักษณ์

- นคร • เมือง • ปราสาท
- ∴ ซากปรัก ∷ ซากปราสาท

ซานซา

“ยี่เจ้าปล่อยให้พระองค์รอนานเท่าไร มันก็จะยังไม่ติดต่อเจ้ามากเท่านั้น”
ซานดอร์ คลิเกน เตือนเธอ

ซานซาพยายามเร่งมือ แต่นิ้วของเธอคลั่งแอะงะที่กระตุ่มกับเงื่อน สุนัขล่าเนื้อพุดจาหยาบกระด้างอยู่เสมอ แต่บางอย่างในท่าทีที่เขามองมาทำให้เธอหวาดกลัวไปหมด จอห์ฟฟรีย์จับได้แล้วหรือว่าเขาไปพบเซอร์ดอนทอส ขออย่าเป็นเช่นนั้น เธอคิดขณะแปร่งผม เซอร์ดอนทอสเป็นความหวังเดียวของเธอ ขำต้องดูงดงาม จอห์ฟฟรีย์ขอให้ขำดูงดงาม เขาชอบเสมอเวลาข้าสวมชุดนี้ สีนีเธอлубผ้าลง เนื้อผ้ารัดตึงตรงช่วงอก

เมื่อเธอโผล่ออกมา ซานซาเดินอยู่ทางซ้ายมือของสุนัขล่าเนื้อ ห่างจากใบหน้าด้านที่ถูกไฟลวกของเขา “บอกข้าที่ว่าข้าทำเรื่องใด”

“ไม่ใช่ท่านหรอก พี่ชายพระราชาท่านต่างหาก”

“รอบบเป็นคนทรยศ” ซานซาจำถ้อยคำนั้นได้ขึ้นใจ “ข้าไม่ได้มีส่วนร่วมกับอะไรก็ตามที่เขาทำ” หวยเทพเมตตาด้วยเถิด อย่าให้เป็นเรื่องผู้ปลงพระชนม์พระราชาละเลย ถ้ารอบบทำอันตรายเจมี แลงนิสเตอร์ มันย่อมหมายถึงชีวิตของเธอ ซานซานึกถึงเซอร์อีลิน และลักษณะที่ดวงตาสีซีดดูร้ายนั้นจับจ้องอย่างไร้ความปรานีออกมาจากใบหน้าชูปตอบที่เป็นแผลฝีดาษ

สุนัขล่าเนื้อพ่นลมออกจุมุก “พวกเขาฝึกท่านมาดีนะ แม่นกน้อย” เขาพาเธอไปยังลานชั้นล่าง ที่ซึ่งกลุ่มคนมารวมตัวกันรอบเป้าธนู พวกผู้ชายพากันหลีกทางเพื่อให้พวกเธอผ่าน เธอได้ยืนลอร์ดโจลส์กระแอมกระไอ พวกลูกมือ

ในคอกม้าที่เตร้อยู่แถวนั้นมองเธออย่างไร้มารยาท แต่เซอร์ฮอรัส เรดไวน์
เบนสายตาไปทางอื่นเมื่อเธอเดินผ่าน และฮีบเบอร์คูนุ่แฝดของเขาก็แสสร้งทำเป็น
ไม่เห็นเธอ แมวสีเหลืองตัวหนึ่งกำลังจะขาดใจตายบนพื้น มันร้องครางอย่าง
น่าสงสาร ลูกหน้าไม้เสียบทะลุซี่โครง ซานซา ก้าวอ้อมมันไป รู้สึกย่ำแย่

เซอร์ดอนทอสซี่ม้าดำมัวกวดเข้ามาใกล้ นับตั้งแต่เขาเมาจนขี่ม้าคึก
คู่กายในการประลองไม่ได้ พระราชาก็มีประกาศว่าจากนั้นไปเขาต้องไปไหน
มาไหนบนหลังม้าเสมอ “จงกล้าหาญ” เขาระซิบพร้อมกับบีบแขนเธอ

จอฟฟรีย์ยืนอยู่ตรงใจกลางฝูงชน กำลังหมุนหน้าไม้ประดับลวดลาย
งามวิจิตร เซอร์โบรอสกับเซอร์เมอร์วินอยู่กับเขาด้วย แคเห็นภาพของพวกเขาก็
เพียงพอแล้วที่จะทำให้ท้องไส้ของเธอเขม็งเกลียว

“ฝ่าบาท” เธอหลุดตัวลงคุกเข่า

“คุกเข่าไปก็ช่วยเจ้าไม่ได้ในตอนนี้” พระราชาพูด “ลุกขึ้น เจ้ามาที่นี่
เพื่อรับผลจากการทรยศครั้งล่าสุดของพี่ชายเจ้า”

“ฝ่าบาท ไม่ว่าพี่ชายทรยศของข้าจะทำอะไรลงไป ข้าไม่มีส่วนร่วมด้วย
ท่านก็ทราบดี ข้าขอร้อง ได้โปรด...”

“จับเธอขึ้นมา!”

สุนัขล่าเนื้อดึงเธอให้ลุกขึ้นอย่างไม่ได้เร่ร่อน

“เซอร์แลนเซล” จอฟฟรีย์พูด “บอกเธอเรื่องความชั่วช้าครั้งนี้ที่”

ซานซาคิดเสมอว่าแลนเซล แลนนิสเตอร์ หน้าตาดีและพูดจาดี แต่สีหน้าที่
ที่เขาองเธอไม่มีทั้งความสงสารและความเมตตา “พี่ชายท่านใช้ไสยเวทดำทรม
จูโจมเซอร์สแตฟฟอร์ด แลนนิสเตอร์ พร้อมด้วยกองทัพหมาป่า ห่างจาก
แลนนิสเตอร์เป็นระยะทางขี่ม้าไม่ถึงสามวัน คนมีฝีมือหลายพันถูกฆ่าตาย
ขณะหลับ ไม่มีโอกาสได้ยกดาบขึ้นมา หลังจากสังหารแล้ว พวกชาวเหนือ
ก็เลี้ยงฉลองกินเนื้อที่พวกเขาฆ่า”

ความสยดสยองรวบมืออันเย็นเฉียบของมันรอบลำคอของซานซา

“เจ้าไม่มีอะไรจะพูดหรือไง” จอฟฟรีย์ถาม

“ฝ่าบาท เด็กที่น่าสงสารตกใจจนทำอะไรไม่ถูกแล้ว” เซอร์ดอนทอส
พูดเพิ่ม

“เจียบ เจ้าโง่” จอห์นพรียกหน้าไม้ขึ้นตีหน้าเธอ “พวกสตาร์คอย่างเจ้านะ วิปริตผิดธรรมชาติเหมือนหมาป่าของพวกเจ้านั่นแหละ ข้าไม่ลืมนวลั้วร้ายของเจ้าทำร้ายข้ายังงี้”

“นั่นมันหมาป่าของอาร์ยานะ” เธอบอก “เลดีไม่เคยทำร้ายท่าน แต่ท่านก็ฆ่ามันอยู่ดี”

“ไม่ใช่ พ่อของเจ้าฆ่า” จอห์นพรีพูด “แต่ข้าฆ่าพ่อเจ้า ข้าละอยากลงมือเสียเอง เมื่อคืนนี้ข้าฆ่าคนที่ตัวใหญ่กว่าพ่อเจ้าเสียอีก พวกมันมาที่ประตูเมืองตะโกนเรียกชื่อข้าและร้องขอขนมปังอย่างกับข้าเป็น คนทำขนม แต่ข้าสั่งสอนให้พวกมันฉลาดขึ้นแล้ว ข้ายังจำคนที่เสียงดังที่สุดทะเลาะพ้อดี”

“แล้วเขาก็ตายหรือ” เมื่อมีหัวเหล็กนำเกลียดของลูกหน้าไม้เล็งมาที่ใบหน้า เธอคิดไม่ออกว่าจะพูดอะไรอื่นได้

“มันก็ตายนะสิ มีลูกหน้าไม้ของข้าปักอยู่ในคอ มีผู้หญิงคนหนึ่งปาก่อนหินมา ข้ายังโดนนางด้วย แต่แค่ที่แขนเท่านั้น” เขานิ้วหน้าและลดหน้าไม้ลง “ข้าจะยิงเจ้าด้วย แต่ถ้าข้าทำ ท่านแม่บอกว่าพวกนั้นจะฆ่าท่านน้ำใจเจมี เจ้าจะแค่ถูกลงโทษแทน แล้วเราจะส่งข่าวไปถึงพี่ชายของเจ้าว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเจ้า ถ้าเขาไม่ยอมแพ้ เจ้าหมา ตบนาง”

“ข้าขอตบนางเอง!” เซอร์ดอนทอสแทรกกายมาข้างหน้า เลื้อยเกาะติดบูกดั่งกิ่งแก้ว เขาพกอาวุธเป็น “ลูกตุ้มหนาม” ที่ส่วนหัวเป็นแท่งเมลอน *ฟลอเรียน* ของข้า เธออาจจับเขาก็ได้ จูบผิวที่เป็นต่างดวง เส้นเลือดที่แตก และอื่นๆ ทุกสิ่ง เขาควมไม้กวาดเหาะๆ ไปรอบตัวเธอและตะโกนว่า “คนทรยศ คนทรยศ” และหวดเธอเข้าที่ศีรษะด้วยแท่งเมลอน ซานซาก็บ่งกายด้วยสองมือ ขวนเซทุกครั้งทีผลไม้โน้นฟาดโดนตัว ผมของเธอนเหียวหนีตเมื่อโดนฟาดครั้งที่สอง ผู้คนพากันหัวเราะ แท่งเมลอนปลิวเป็นชิ้นๆ หัวเราะสิ จอห์นพรี เธอภาวนาขณะที่น้ำจากผลไม้หวานไหลย้อยลงไปตามใบหน้าและด้านหลังชุดผ้าไหมสีฟ้า หัวเราะและพอใจเสียสิ

จอห์นพรีไม่แม้แต่จะหัวเราะเบาๆ “โบรอส เมอริน”

เซอร์เมอริน แทรนต์ จับแขนดอนทอสและเหวี่ยงเขาออกไปอย่างหยาบกระด้าง ตัวตลกใบหน้าแดงลงไปในอนแพ ไม้กวาด แท่งเมลอน และทุกสิ่ง

กระจายรอบตัว เซอร์โบรอสจับตัวซานซาไว้

“เว้นใบหน้าเธอ” จอห์ฟรีย์สั่ง “ข้าขอบให้เธอดูสวย”

โบรอสอัดกำปั้นเข้าที่ท้องของซานซาจนเธอจุก เมื่อเธอตัวงอ อัศวินก็คว้าผมพร้อมกับชักดาบออกมา และชั่วอึดใจหนึ่งอันน่าสยดสยอง เธอแน่ใจว่าเขาตั้งใจจะปาดคอเธอ เมื่อเขาวางดาบด้านแบนลงบนต้นขา เธอคิดว่าขาของตนอาจจะหักจากแรงกระแทกนั้น ซานซาหวีดร้อง น้ำตาเอ่อท้น มันจะจบในไม่ช้า ไม่ช้าเธอก็นับจำนวนครั้งที่โดนตีไม่ถูก

“พอเถอะ” เธอได้ยืนส้นเท้าเนื้อพุดเสียงห้าว

“ไม่ ไม่พอ” พระราชาตอบ “โบรอส เปลือยร่างเธอ”

โบรอสกระชกมืออูมข้างหนึ่งลงในด้านหลังตัวเสื้อของซานซาและกระชากอย่างแรง ผ้าไหมขาดออก เผยให้เห็นเรือนร่างของเธอจนถึงช่วงเอว ซานซาปากปิดทรวงอกของตนด้วยมือสองข้าง เธอได้ยืนเสียงห้าวระแคะดั่งมาจากไกลๆและโหดร้าย “เขี่ยเธอให้เลือดไหล” จอห์ฟรีย์บอก “เราจะได้เห็นกันว่าพี่ชายของเธอจะคิด...”

“นี่มันหมายความว่ายังไง?”

เสียงของภูตน้อยหวดลงมาเหมือนแล้ และซานซาก็เป็นอิสระในทันใด เธอชวนเซทรุดลงบนเขา แขนสองข้างไขว้ทับกันเหนือทรวงอก ลมหายใจติดขัด “นี่เป็นความคิดเรื่องอัศวินของเจ้าหรือ เซอร์โบรอส” ที่เรียน แลนนิสเตอร์ถามด้วยความโกรธ นักดาบรับจ้างคนโปรดยืนอยู่ข้างกายกับหนึ่งในคนเถื่อนของเขา คนที่ตาข้างหนึ่งถูกไฟไหม้ “อัศวินแบบไหนกันที่ทำร้ายเด็กสาวไร้ทางสู้”

“แบบที่รับใช้พระราชายังงี้ละ ภูตน้อย” เซอร์โบรอสยกดาบขึ้น และเซอร์เมอร์รินก้าวมายืนข้างๆ ไปดาบเลื่อนครูดออกจากปลอก

“ระวังหน่อย” นักดาบรับจ้างของคนแคะเตือน “ท่านไม่อยากให้เลือดเปื้อนทั่วผ้าคลุมไหล่สีขาวสวยงามพวกนั้นหรอก”

“ใครก็ได้เอาอะไรให้แม่สาวน้อยปกปิดตัวเองหน่อย” ภูตน้อยพูด ซานดอร์คลิเกน ปลดผ้าคลุมไหล่ของตนและเหวี่ยงไปที่เธอ ซานซาก็ม้วนแขนแบอก กำปั้นขยุ้มผ้าขนสัตว์สีขาวนั้นไว้แน่น ผ้าทอเนื้อหยาบระคายผิว แต่ไม่มีผ้ากำมะหยี่ใดให้ความรู้สึกละเอียดนุ่มนวลไปกว่านี้อีกแล้ว

“สาวน้อยคนนั้นจะเป็นราชินีของท่าน” ภูตน้อยบอกจอฟฟรีย์ “ท่าน
ไม่ใส่ใจเกียรติยศของเธอเลยหรือ”

“ข้ากำลังทำโทษเธอ”

“ด้วยความผิดอันใด เธอไม่ได้ต่อสู้ในสงครามของพี่ชาย”

“เธอมีสายเลือดหมาป่า”

“และท่านมีสมองเท่าท่าน”

“ท่านพูดแบบนี้กับข้าไม่ได้ พระราชาทำอะไรก็ได้ที่อยากทำ”

“แอริส ทาร์แกรีน ก็ทำสิ่งที่เขาอยากทำ มารดาท่านเคยบอกท่านไหม
ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขา”

เซอร์บรอส บลันด์ ทำท่ากระแอม “ไม่มีใครชมชูฝ่าบาทต่อหน้าราช-
ของค์กรัชม์”

ทีเรียน แลนนิสเตอร์ เลิกคิ้วข้างหนึ่ง “ข้าไม่ได้ชมชูพระราชนะ ท่าน
เซอร์ ข้ากำลังสั่งสอนหลานชายข้าต่างหาก บรอนน์, ทิเม็ตต์ คราวหน้าที่
เซอร์บรอสเปิดปาก ฆ่าเขาซะ” คนแคระยิ้ม “นี่สิ่งที่เรียกว่าคำขู่ ท่านเซอร์
เห็นความแตกต่างไหม”

เซอร์บรอสหน้าแดงก่ำ “ราชินีจะได้ทราบเรื่องนี้!”

“แน่นอนอยู่แล้ว แล้วจะรออะไรเล่า จอฟฟรีย์ เราส่งคนไปตามตัว
มารดาของท่านเลยดีไหม”

พระราชทาน้ำแดง

“ไม่มีอะไรจะพูดหรือ ฝ่าบาท” ผู้เป็นน้ำพุตต่อ “ดี หัดใช้หูให้มากขึ้น
และใช้ปากให้น้อยลง มิฉะนั้นรัชสมัยของท่านจะสั้นกว่าตัวข้า การใช้ความ
โหดเหี้ยมไร้ความปราณีไม่ใช่วิถีเอาชนะใจประชาชนของท่าน...หรือราชินีของท่าน”

“ความกลัวดีกว่าความรัก ท่านแม่บอก” จอฟฟรีย์ชี้ไปที่ซานชา “เธอ
กลัวข้า”

ภูตน้อยถอนหายใจ “ใช่ ข้าเห็น น่าเสียดายที่สแตนนิสกับเรนลีไม่ใช่
เด็กสาววัยสิบสองด้วย บรอนน์, ทิเม็ตต์ เอาตัวเธอไป”

ซานชาเคลื่อนไหวราวกับอยู่ในความฝัน เธอคิดว่าคนของภูตน้อยจะ
พาเธอกลับไปห้องนอนของตนในที่มั่นเมกอร์ แต่พวกเขากลับพาเธอไปยัง

หอคอยหัตถา เธอไม่เคยย่างเท้าเข้าไปในที่แห่งนั้นนับตั้งแต่วันที่บิดาสูญเสียเกียรติยศ และมันทำให้เธอรู้สึกเหมือนจะเป็นลมที่ต้องขึ้นบันไดเหล่านั้นอีกครั้ง

สาวใช้จำนวนหนึ่งมาช่วยกันดูแลเธอ พุดพิมพำคาญนโยบายที่ไร้ความหมาย เพื่อจะหยุดอาการตัวสั่นของเธอ คนหนึ่งดึงซอกชุดและชุดชั้นในของเธอออก อีกคนอาบน้ำให้และเช็ดล้างคราบน้ำจากผลไม้เหนียวเหนอะออกจากใบหน้ากับเส้นผม ขณะที่พวกนางถูเนื้อตัวซาชาดัวยสบู่และราดน้ำอุ่นเหนือศีรษะ สิ่งเดียวที่เธอมองเห็นคือใบหน้าที่ทั้งหลายจากลานแห่งนั้น *อัศวินให้สัตย์สาบานว่าจะคุ้มครองผู้อ่อนแอ ปกป้องสตรี และต่อสู้เพื่อความถูกต้อง แต่ไม่มีพวกเขาคนใดทำอะไรเลย มีเพียงเซอร์ดอนทอสที่พยายามจะช่วย และเขาก็ไม่ใช่อัศวินอีกแล้ว ไม่มากไปกว่าภูตน้อย หรือสุนัขล่าเนื้อ...สุนัขล่าเนื้อเกลียดพวกอัศวิน... ข้าก็เกลียดพวกนั้น ซานซาคิด พวกเขาไม่ใช่อัศวินที่แท้จริง ไม่ใช่เลยสักคน*

หลังจากตัวสะอาดแล้ว เมสเตอร์เฟรงเค้นผู้มีร่างท้วมและผมสีแดงอมเหลืองก็เข้ามาดูเธอ เขาสั่งให้เธอนอนคว่ำหน้าบนที่นอนขณะที่ทายาขี้ผึ้งบนรอยแผลสีแดงทั่วหลังและขาทั้งสองข้าง หลังจากนั้นเขาผสมเหล้าองุ่นนิทราให้เธอ ใส่ผ้าผืนหนึ่งเพื่อให้กลืนง่ายขึ้น “หลับสักนิดนะ เด็กน้อย พอท่านตื่นขึ้นมาเรื่องทั้งหมดนี้ก็จะดูเหมือนฝันร้าย”

ไม่ ไม่มีทาง เจ้าคนโง่ ซานซาคิด แต่เธอก็ดื่มเหล้าองุ่นนิทราอยู่ดีและหลับไป

เธอตื่นขึ้นมาอีกครั้งเมื่อมืดแล้ว ไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหน ห้องนี้ทั้งแปลกและคุ้นตาอย่างน่าประหลาด ขณะที่เธอลุกขึ้น อาการปวดแปลบแปลนไปทั่วขาและเรียกทุกอย่างกลับคืนมา น้ำตาเอ่อคลอตา ใครบางคนวางเสื้อคลุมไว้ให้เธอข้างเตียง ซานซาสวมมันและเปิดประตู ข้างนอกมีผู้หญิงหน้าตาดุผิวสีน้ำตาลเหมือนแผ่นหนังยืนอยู่ สร้อยคอสามเส้นคล้องรอบลำคอผอมแห้ง เส้นหนึ่งเป็นทองคำ เส้นหนึ่งเป็นเงิน และเส้นหนึ่งทำด้วยใบหูของมนุษย์ “เธอคิดว่าจะจะไปไหน” สตรีผู้นั้นถามขณะยื่นฟิงเกอร์หอกด้ามยาว

“ป้าศักดิ์สิทธิ์” เธอต้องหาตัวเซอร์ดอนทอส ขอให้เขาพาเธอกลับบ้าน *เดี๋ยวนี้* ก่อนจะสายเกินไป

“ครึ่งคนบอกว่าท่านจะไปไหนไม่ได้” ผู้หญิงคนนั้นพูด “สวดอ้อนวอน

ที่นี่ ทวยเทพจะได้ยิน”

ซานชาลอสตายตาลงอย่างว่องไวและกลับเข้าข้างใน เธอคิดได้ในทันใดว่า ทำให้ที่แห่งนี้จึงดูคุ่นตาค้น พวกเขาให้ข้าอยู่ในห้องนอนเก่าของอาร์ยา จากเมื่อครั้งที่ท่านพ่อเป็นหัตถ์ของพระราชา ข้าของของอาร์ยาหายไปหมดแล้ว และเครื่องเรือนก็ถูกเคลื่อนย้าย แต่มันยังเหมือนเดิม...

ไม่นานจากนั้น สาวใช้คนหนึ่งนำถาดใส่เนยแข็ง ขนมปัง และมะกอก มาพร้อมกับเหยือกน้ำเย็น “เอามันออกไป” ซานชาสั่ง แต่เด็กสาวทั้งอาหารไว้บนโต๊ะ เธอรู้สึกกระหาย เธอรู้ตัวขึ้นมา ทุกก้าวที่เดินเหมือนมีมีดกรีดต้นขา แต่เธอเดินตัดห้องไปจนได้ เธอเติมน้ำไปสองถ้วย และกำลังทะลุมะกอกอยู่เมื่อเสียงเคาะดังขึ้น

เธอหันไปทางประตูด้วยความวิตก ลูบรอยพับที่เสื้อคลุมให้เรียบ “ใครนะ”

ประตูเปิดออก และที่เรียง แลนนิสเตอร์ ก้าวเข้ามาข้างใน “ท่านหญิง ข้าเชื่อว่าข้าไม่ได้รับกวนเจ้าใช่ไหม”

“ข้าเป็นนักโทษของท่านหรือเปล่า”

“เป็นแขกของข้า” เขาสวมสายโซ่ประจำตำแหน่ง เป็นสร้อยคอรูปมือทองคำร้อยต่อกัน “ข้าคิดว่าเราน่าจะคุยกัน”

“ตามแต่นายข้าจะบัญชา” ซานชาารู้สึกว่าช่างยากนักที่จะไม่จ้องมองไปหน้าของเขาช่างน่าเกลียดเสียจนมันทำให้เธอสนอกสนใจอย่างน่าประหลาด

“อาหารและเสื้อผ้าถูกใจเจ้าไหม” เขาถาม “ถ้ามีอะไรอื่นที่เจ้าต้องการ เจ้าเพียงแค่ออ”

“ท่านมีเมตตาต่อนัก และเมื่อเช้านี้...ท่านใจดีมากที่ช่วยข้าไว้”

“เจ้ามีสิทธิ์จะรู้ว่าทำไมจอฟฟรีถึงโกรธแค้นขนาดนั้น หกคืนก่อนที่ชายของเจ้าบุกโจมตีท่านน้ำสแตฟฟอร์ดของข้าที่ตั้งค่ายพักแรมกับทัพของเขา ที่หมู่บ้านชื่ออีกรัสครอส ห่างจากคาสเตอร์ลีร็อกแค่สามวัน ชาวเหนือของเจ้าได้รับชัยชนะถล่มทลาย เราได้ข่าวเมื่อเช้านี้เอง”

รอบบจะฆ่าพวกเจ้าทุกคน เธอคิดด้วยความลึกลับใจ “มัน...ช่างเลวร้าย นายข้า พี่ชายข้าเป็นคนทรยศชั่วช้า”

คนแคระยิ้มเนือยๆ “อ้าว ก็เขาไม่ใช่ลูกกวางนี่ เขาแสดงให้เห็นชัดเจนทีเดียวเรื่องนั้น”

“เซอร์เลนเซลบอกว่ารอบบับนำกองทัพบามา...”

ภูตน้อยแค่นเสียงหัวเราะหยามเหยียดออกมา “เซอร์เลนเซลเป็นนักรบสะพายถุงหนังใส่เหล่าที่ไม่รู้ความแตกต่างระหว่างหมาป่ากับหมูป่า พี่ชายของเจ้ามีหมาป่าโลกันตร์อยู่ข้างตัว แต่ข้าสงสัยว่าเรื่องขงเรื่องก็มีอยู่แค่นั้นแหละ ชาวเหนือแอบย่องเข้าไปในค่ายของท่านนำข้าและตัดเชือกล่ามฝูงม้าของเขา แล้วลอร์ดสตาร์คก็ส่งหมาป่าของเขาเข้าไปในหมู่ม้า แม้แต่ม้าศึกที่ฝึกเพื่อออกรบก็ยิ่งแตกตื่น พวกอัศวินถูกม้ากระต๊อบตายคากระโจม และฝูงชนอลหม่านก็ตื่นขึ้นมามีความกลัวและพากันหนี โยนอาวุธของตัวเองทิ้งเพื่อจะไถ่วิ่งหนีเร็วขึ้น เซอร์สแตฟฟอร์ดถูกฆ่าตายตอนที่เขาไล่ตามม้าตัวหนึ่ง ลอร์ดริคาร์ดคาร์สตันซ์ ชัดทวนทะเลถูกเขา เซอร์รูเบิร์ต แบร์กซ์ ก็ตายด้วย พร้อมกับเซอร์โลมอนด์ วิการี, ลอร์ดเกรกฮอลล์ และลอร์ดแจสต์ อีกครั้งร้อยถูกจับเป็นเชลย รวมทั้งพวกลูกชายของแจสต์และมาร์ติน แลนนิสเตอร์ หลานชายข้า พวกที่รอดมาได้เล่าเรื่องราวกันไปใหญ่โต และสาบานว่าทวยเทพเก่าแห่งแดนเหนือเดินทัพมากับพี่ชายของเจ้า”

“นั่นก็...ไม่มีไสยเวทสินะ”

แลนนิสเตอร์พนมมือออกมา “ไสยเวทเป็นน้ำจิ้มที่พวกคนโง่ตักโปะความล้มเหลวเพื่อกลบรสชาติความไม่เอาไหนของตัวเอง ดูเหมือนท่านน่าจะอมยิ้มของข้าไม่ใช่ใจวางเวรยามด้วยซ้ำ ทัพของเขาก็เป็นเด็กใหม่...เด็กหนุ่มกำลังฝึกหัด พวกคนงานเหมือง ลูกมือตามไร่นา ชาวประมง เศษผงเศษฝุ่นของแลนนิสเตอร์ที่โกยมารวมกัน มีเรื่องน่าพิศวงอยู่เรื่องเดียวก็คือพี่ชายของเจ้าเข้าถึงตัวเขาได้อย่างไร กองกำลังของเรายังยึดที่มั่นที่ไกลแดนทูรออยู่ และพวกนั้นสาบานว่าเขาไม่ได้ผ่านไป” คนแคระยกไหล่ด้วยความหงุดหงิด “เอาเถอะ รอบบ์ สตาร์ค เป็นพิชภัยของท่านพ่อข้า ส่วนจอฟฟรีเป็นพิชภัยของข้า บอกข้าที่ เจ้ารู้สึกยังไงกับหลานชายพระราชอาของข้า”

“ข้ารักเขาหมดหัวใจ” ซานซาพูดทันที

“จริงเหรอ” น้ำเสียงเขาฟังดูไม่เชื่อถือ “แม้แต่ตอนนั้นะเหรอ”

“ความรักที่ข้ามีต่อฝ่าบาทยิ่งใหญ่มากขึ้นกว่าที่เคยเป็น”

ภูตน้อยหัวเราะเสียงดัง “แหม มีคนสอนเจ้าให้โกหกได้ดีเสียวละ เจ้าอาจจะนึกขอบคุณเรื่องนั้นในวันหนึ่ง เด็กน้อย เจ้ายัง เป็นเด็กอยู่ ไม่ใช่หรือ หรือว่าเจ้าเป็นสาวสะพรั่งแล้ว”

ซานซาหน้าแดง มันเป็นคำถามที่หยาบคาย แต่ความอับอายจากการถูกเปลื้องผ้าต่อหน้าคนครึ่งปราสาททำให้คำถามนั้นดูไม่มีความหมายอะไรเลย “ไม่ใช่หรอก นายข้า”

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีแล้ว ถ้ามันจะช่วยปลอบใจเจ้าได้บ้างละก็ ข้าไม่มีเจตนาจะให้เจ้าแต่งงานกับจอฟฟรีย์เลย ข้าเกรงว่าไม่มีการแต่งงานใดจะทำให้สตา์คกับแลนนิสเตอร์คืนดีกันได้หลังจากเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น น่าเสียดายจริงๆ เรื่องการแต่งงานคุณนี้เป็นหนึ่งในความคิดที่ดีของพระราชารอเบิร์ต ถ้าจอฟฟรีย์ไม่ทำมันพังป่นนี้”

เธอรู้ว่าเธออาจจะพูดอะไรบางอย่าง แต่คำพูดเหล่านั้นติดอยู่ในคอ

“เจ้าเงิบลงไปมากนะ” ทีเรีย แลนนิสเตอร์ ตั้งข้อสังเกต “นี่เป็นสิ่งที่เจ้าต้องการใช่ไหม ยุติการหมั้นหมายของเจ้า”

“ข้า...” ซานซาไม่รู้จะพูดอะไร มันเป็นกลลวงหรือเปล่า นะ เขาจะลงโทษข้าใหม่ถ้าข้าบอกความจริง เธอจ้องหน้าผากนูนหยาบของคนแคระ ดวงตาสีดำแข็งกร้าวข้างหนึ่ง และสีเขียวหลักแหลมข้างหนึ่ง ฟันเกบิตเบี้ยวและเคราที่สากเหมือนเส้นลวด “ข้าเพียงแค่อยากจะรักดี”

“รักดี” คนแคระรำพึง “แล้วก็อยู่ให้ห่างจากพวกแลนนิสเตอร์คนไหนก็ตาม ข้าแทบจะตำหนิเจ้าในเรื่องนั้นไม่ได้เลย ตอนที่ข้าอายุเท่าเจ้า ข้าก็ต้องการสิ่งเดียวกัน” เขายิ้ม “พวกนั้นบอกข้าว่าเจ้าไปที่ป่าศักดิ์สิทธิ์ทุกวัน เจ้าสวดอ้อนวอนให้ใครหรือ ซานซา”

ข้าภาวนาขอชัยชนะให้รอบบ์และขอความตายให้จอฟฟรีย์...และขอให้ได้กลับบ้าน กลับวินเทอร์เฟล “ข้าสวดอ้อนวอนขอให้การสู้รบสิ้นสุดลง”

“เราจะได้สิ่งนั้นในไม่ช้า จะมีการสู้รบอีกครั้ง ระหว่างรอบบ์พี่ชายของเจ้ากับลอร์ดบิดาของข้า และนั่นจะยุติเรื่องนี้ลง”

รอบบ์จะชนะเขา ซานซาคิด เขาเอาชนะท่าน้ำของท่านและเจมีพี่ชาย

ของท่านมาแล้ว เขาจะเอาชนะบิดาของท่านด้วย

ราวกับใบหน้าที่ของเธอเป็นหนังสือที่เปิดกางอยู่ คนแคระอ่านความหวังทั้งหลายของเธอได้อย่างง่ายดาย “อย่าจริงจังกับอีกรัศโครสมากเกินไปนัก ท่านหญิงของข้า” เขาบอกเธออย่างมีเมตตา “การสู้รบครั้งหนึ่งไม่ใช่สงคราม และลอร์ดบิดาของข้าก็ไม่ใช่ท่านนัสดาแฟฟอร์ตอย่างแน่นอน ครั้งต่อไปที่เจ้าไปป่าคัคต์ลีทรี จงอ่อนน้อมให้พี่ชายของเจ้ามีสติปัญญาอมคุกเขาเถอะ พอแดนมหันกลับคืนสู่ความสงบของพระราชา ข้าตั้งใจจะส่งเจ้ากลับบ้าน” เขาระโดดลงจากที่นั่งข้างหน้าต่างและพูดว่า “คืนนี้เจ้านอนที่นั่นแหละ ข้าจะให้คนของข้าคอยเฝ้า อาจจะเป็นพวกอีกาหิน...”

“ไม่” ซานซาโพล่งออกมาด้วยความตกใจ ถ้าเธอถูกขังไว้ในหอคอยหัตถา มีคนของคนแคระคอยเฝ้า เซอร์ดอนทอสจะลอบพาเธอหนีไปสู่อิสรภาพได้อย่างไร

“เจ้าอยากได้พวกหนูดำมากกว่าหรือ ข้าให้เซลลากับเจ้าก็ได้ถ้าผู้หญิงจะทำให้เจ้ารู้สึกสบายใจกว่า”

“ได้โปรดเถิด ไม่นะ นายข้า พวกคนเถื่อนทำให้ข้ากลัว”

เขายิ้มกว้าง “ข้าก็เหมือนกัน แต่พูดให้ตรงจุดกว่านั้นนะ พวกนั้นทำให้จอฟฟรีย์กลัว แล้วก็ฝูงงูพิษร้ายเลห์กับพวกหมาจอมสอพลอที่เขาเรียกว่าราชของครักษ์ด้วย เมื่อมีเซลลาหรือทีเม็ตต์อยู่ใกล้ตัวเจ้า ไม่มีใครจะกล้าทำอันตรายเจ้า”

“ข้าขอกลับไปเตียงนอนของข้าเองดีกว่า” คำโกหกผุดขึ้นในหัวเธอทันที แต่มันดูเหมาะสมมากจนเธอโพล่งมันออกมาทันที “หอคอยนี้เป็นสถานที่ที่คนของท่านพ่อข้าถูกฆ่า วิญญาณของพวกเขาจะทำให้ข้าฝันร้าย และข้ามองเห็นเลือดของพวกเขาทุกหนแห่งไม่ว่าจะมองไปที่ไหน”

ที่เรียน แลนนิสเตอร์ พินิจใบหน้าเธอ “ข้าคุ้นเคยกับฝันร้ายดี ซานซา บางทีเจ้าอาจฉลาดกว่าที่ข้ารู้จักได้ อย่างน้อยก็อนุญาตให้ข้าพาเจ้าไปส่งที่ห้องของเจ้าอย่างปลอดภัยก็แล้วกัน”

แคทลีน

กว่าพวกนางจะพบหมู่บ้านนั้นก็มืดสนิทแล้ว แคทลีนพบว่าตนกำลังนึกสงสัยว่าสถานที่แห่งนี้มีชื่อหรือไม่ หากมี ผู้คนที่นี่คงนำพาชื่อของมันติดตัวไปพร้อมกับทุกอย่างที่พวกเขามีตอนที่หนีไป แม้กระทั่งเทียนไขในวิหาร เซอร์เวนเดลล์จุดคบไฟและนำหน้านางลอดผ่านประตูเตี้ยๆ เข้าไป

ภายใน ผันทั้งเจ็ดด้านเป็นรอยแตกและบิดเบี้ยว เทพคือหนึ่งเดียว บาทหลวงออสมินด์เคยสอนนางเมื่อครั้งยังเด็ก กับเจ็ดลักษณะ เหมือนเช่นที่วิหารคืออาคารเดียวกับผันเจ็ดด้าน บรรดาวิหารที่มั่งคั่งของเมืองต่างๆ จะมีรูปปั้นของเทพทั้งเจ็ดและแท่นบูชาประจำแต่ละองค์ ในวินเทอร์เฟล บาทหลวงเซย์ลแขวนหน้ากากแกะสลักบนผันแต่ละด้าน ที่นี่แคทลีนพบเพียงภาพวาดด้วยถ่านหยาบๆ เซอร์เวนเดลล์วางคบไฟไว้ในช่องเสียบใกล้ประตู และออกไปรอข้างนอกกับโรบาร์ รอยซ์

แคทลีนพินิจมองใบหน้าเหล่านั้น เทพบิดามีเคราเช่นเคย เทพมารดาอ้อมเปี่ยมความรักและโอบอุ้มคุ้มครอง เทพนักรบมีดาบที่วาดคร่าวๆ อยู่ใต้ใบหน้า เทพช่างเหล็กมีค้อนคู่กาย เทพสาวพรหมจรรย์งดงาม เทพหญิงชราเหี่ยวแห้งและเฉื่อยฉะล่าด

และใบหน้าที่เจ็ด...เทพแปลกหน้าไม่ได้เป็นนุรุษหรือสตรี แต่เป็นทั้งคู่ และเป็นผู้ถูกกีดกันรังเกียจเหมือนเช่นเคย ผู้พเนจรจากแดนไกล ทั้งด้อยกว่าและเหนือกว่ามนุษย์ ไม่เป็นที่รู้จักและไม่อาจรู้จักได้ ใบหน้า ณ ที่นี้เป็นรูปไข่สีดำ เป็นเงามืดที่มีดวงดาวเป็นดวงตา มันทำให้แคทลีนรู้สึกอึดอัด นางแทบ

ไม่พบความสบายใจจากที่นี่เลย

นางคุกเข่าลงตรงหน้าเทพมารดา “เทพีของข้า โปรดมองลงมายังการสู้รบนี้ด้วยดวงตาของมารดาเถิด พวกเขาล้วนแต่เป็นบุตรชาย ทุกผู้ทุกคนไว้ชีวิตพวกเขาหากท่านทำได้ และไว้ชีวิตลูกชายของข้าเองด้วย คุ้มครองรอบบับเบรน และริกคอนด้วย ข้าอยากจะอยู่กับพวกเขาเหลือเกิน”

รอยร้าวเป็นเส้นยาวลงมาจากดวงตาข้างซ้ายของเทพมารดา ทำให้นางดูราวกับกำลังรำไห้ แคทลินได้ยินเสียงก้องดังของเซอร์เวนเดล และเสียงตอบเบาๆ เป็นครั้งคราวของเซอร์โรบาร์ ขณะที่สองคุยกัณเรื่องการรบที่กำลังจะมาถึง นอกจากนั้นแล้วคำคืนก็เงียบสนิท ไม่มีแม้กระทั่งเสียงจิ้งหรีดให้ได้ยิน และทวยเทพก็นิ่งเงียบกันอยู่ ทวยเทพองค์เก่าของท่านเคยตอบท่านใหม่เน็ด นางนึกจน เวลาที่ท่านคุกเข่าลงตรงหน้าต้นดวงใจของท่าน พวกเขาได้ยินท่านใหม่

แสงคบไฟที่วูบวาบเต้นร่าไปตามผนัง ทำให้ใบหน้าเหล่านั้นดูก็มีชีวิตบิดเบี้ยวและเปลี่ยนไปเรื่อยๆ บรรดารูปสลักตามวิหารใหญ่ๆ มีใบหน้าตามแต่ข้างหินจะมอบให้ แต่ภาพชุดขีดด้วยถ่านเหล่านี้วาดขึ้นหยาบๆ จนอาจดูเป็นใครก็ได้ ใบหน้าของเทพบิดาทำให้นางนึกถึงบิดาของนางเองที่กำลังใกล้จะเสียชีวิตบนเตียงของเขาที่รีเวอร์รัน เทพนักรบเป็นเรนลึกลับสแตนนิส รอบบับกับโรเบิร์ต เจมี แลนนิสเตอร์ กับจอน สโนว์ นางถึงกับเห็นเส้นพวกนั้นเป็นภาพอาร์ยาแวนหนึ่ง เพียงรูบเดียว จากนั้นกระแสลมแรงที่พัดผ่านประตูเข้ามาทำให้คบไฟแตกปะทุ และความละม้ายคล้ายคลึงนั้นก็หายไป ถูกขับไล่ไปด้วยแสงจัดจ้าสีส้ม

ควันไฟทำให้แสบตา นางขยี้ตาด้วยสันของมือที่มีรอยแผลเป็น เมื่อเงยขึ้นมองเทพมารดาอีกครั้ง นางเห็นมารดาของตัวเอง ท่านหญิงมินิชา ทัลลีเสียชีวิตจากการคลอดบุตร ขณะพยายามให้กำเนิดบุตรชายคนที่สองของลอร์ดฮอสเตอร์ ทารกตายไปพร้อมกับนาง และหลังจากนั้นชีวิตของผู้เป็นบิดาก็มอดดับไปบางส่วน นางเยือกเย็นมากเสมอ แคทลินคิดขณะนึกถึงมืออันนุ่มนวลของมารดาและรอยยิ้มอบอุ่นของนาง *ถ้านางยังมีชีวิตอยู่ ชีวิตของพวกเราจะแตกต่างไปสักเพียงใด* นางนึกสงสัยว่าท่านหญิงมินิชาจะคิดเช่นไรกับ

บุตรสาวคนโตที่กำลังคุกเข่าอยู่ตรงหน้านาง ขำเดินทางมาหลายพันโยชน์ และเพื่ออะไรหรือ ขำรับใช้ใครกัน ข้าสูญเสียลูกสาวสองคนไป รอบบักก็ไม่ต้องการขำ และแบรณกับริกคอนก็ต้องคิดเป็นแน่ว่าขำเป็นแม่ที่เย็นชาไร้หัวใจ ขำไม่ได้อยู่กับเน็ดตอนที่เขาตายด้วยขำ...

นางรู้สึกหัวหมุน และวิหاردูจะเคลื่อนที่อยู่รอบตัว เกาต่างๆ ลายไหว และขยับไปมา พวกสัตว์ที่ชุ่มชื้นอยู่วิ่งแข่งกันข้ามผนังสีขาวแตกร้าว วันนี้แคลลินไม่ได้กินอะไร บางทีนั้นอาจเป็นการไม่ฉลาด นางบอกตัวเองว่าไม่มีเวลาแต่ความจริงก็คืออาหารหมดรสชาติในโลกที่ไม่มีเน็ด เมื่อพวกนั้นตัดหัวเขา พวกเขาก็ได้ขำไปด้วย

ข้างหลังนาง คบไฟแตกปะทุ และทันใดนั้นเอง นางรู้สึกเหมือนใบหน้าที่อยู่บนผนังเป็นใบหน้าของสาว แม้ว่าดวงตาคู่นั้นจะแข็งแกร่งกว่าที่จดจำได้ก็ตาม ไม่ใช่ดวงตาของไลซา แต่เป็นดวงตาของเซอร์ซี เซอร์ซีก็เป็นแม่คนเหมือนกัน ไม่ว่าพ่อของเด็กพวกนั้นจะเป็นใครก็ตาม นางเคยรู้สึกถึงลูกๆ ที่ดิ้นอยู่ในท้อง ให้กำเนิดพวกเขาออกมาด้วยความเจ็บปวดและด้วยเลือดของนาง ให้ดูคนมาจากอก ถ้าพวกเขาเป็นลูกของเจมีจริง...

“เซอร์ซีสวดภาวนาต่อท่านด้วยเหมือนกันหรือเปล่า เทพีของขำ” แคลลินถามเทพมารดา นางมองเห็นเครื่องหน้าอันเยือกเย็น เย็นชา และสะสวยของราชินีเลนนิสเตอร์สลักอยู่บนผนัง รอยร้าวยังอยู่ตรงนั้น แม้กระทั่งเซอร์ซีก็รู้ว่าให้เพื่อลูกๆ ของนางได้ “เทพแต่ละองค์ในเจ็ดองค์ล้วนเป็นส่วนประกอบของเทพทั้งเจ็ด” บาทหลวงออสมินด์เคยบอก ทั้งเทพหญิงชราและเทพสาวพรหมจรรย์ล้วนมีความงามพอกัน และเทพมารดาก็อาจดูร้ายกว่าเทพนักรบเมื่อลูกๆ ของนางตกอยู่ในอันตราย ใช้...

นางได้พบเจอโรเบิร์ต บาราเถียน ที่วินเทอร์เฟลมากพอจะรู้ว่า พระราชาไม่ได้มองดูจอพรีด้วยความรักใคร่เอ็นดูมากมายอะไรนัก ถ้าเด็กหนุ่มเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเจมีจริง โรเบิร์ตจะต้องสั่งประหารเขาพร้อมกับมารดา และน้อยคนจะประณามเขา ลูกนอกสมรสเป็นสิ่งที่พบได้ทั่วไป แต่การสมสู่ร่วมสายเลือดเป็นบาปอันใหญ่หลวงต่อทวยเทพทั้งเก่าและใหม่ และพวกเด็กๆ แห่งความต่ำทรามเช่นนั้นก็ถูกตราหน้าว่าเป็นสิ่งน่ารังเกียจทั้งในวิหารและปำศักดิ์สิทธิ์

เหล่าพระราชามังกรแต่งงานกันในหมู่พี่น้องหญิงชาย แต่พวกเขาเป็นสายเลือด วาลีเรียเก่า ซึ่งการปฏิบัติเช่นนั้นเป็นเรื่องปกติธรรมดา และเช่นเดียวกับมังกร ของพวกเขา พวกทาร์เกรียนไม่ขึ้นตรงต่อทั้งทวยเทพและมนุษย์ใด

เน็ตคองต้องรู้เรื่องนี้ และลอร์ดแอร์รินก่อนหน้าเขาด้วย มิน่าเล่าราชินี ถึงได้ฆ่าพวกเขาทั้งคู่ ข้าจะทำน้อยกว่านั้นเพื่อตัวเองหรือเปล่า แคทลินกำมือ แน่น รู้สึกถึงความตึงของนิ้วที่มีแผลเป็นตรงบริเวณที่เหล็กกล้าของมือลอบสังหารบาดลึกถึงกระดูกตอนที่นางต่อสู้เพื่อช่วยชีวิตบุตรชาย “แบรนก็รู้ เหมือนกัน” นางกระซิบพร้อมกับลดศีรษะลง ทวยเทพได้โปรดด้วยเถิด เขา ต้องเห็นอะไรบางอย่าง ได้ยินอะไรบางอย่าง นั่นเป็นเหตุผลที่พวกนั้นพยายาม ฆ่าเขาคนเดียว

ทั้งลัปสันและเหน้อยล้า แคทลิน สตาร์ค มอบกายถวายชีวิตต่อทวยเทพ นางคุกเข่าตรงหน้าเทพช่างเหล็กผู้ซ่อมแซมสิ่งที่เสียหาย และขอให้ทรงคุ้มครอง แบรนคนดีของนาง จากนั้นนางหันไปยังเทพสาวพรหมจรรย์และวิงวอนให้นาง มอบความกล้าหาญแก่อาร์ยาและซานซา ปกป้องรักษาพวกเธอในวัยอันบริสุทธิ์ นางภาวนาต่อเทพบิดาขอความยุติธรรม ขอความเข้มแข็งในการแสวงหาและ ขอสติปัญญาที่จะรู้จักความยุติธรรมนั้น และนางขอให้เทพนักรักษาความ แข็งแกร่งของรอบบ์และคัมครองเขาในการสู้รบ ท้ายที่สุดแคทลินหันไปหาเทพ หญิงซราซึ่งรูปสลักของนางมักมีตะเกียงอยู่ในมือข้างหนึ่ง “นำทางข้าด้วยเถิด สตรีผู้ฉลาด” นางภาวนา “ส่องให้ข้าเห็นทางที่ข้าต้องเดิน และอย่าให้ข้าสะดุดล้ม ในที่มืดที่รออยู่เบื้องหน้าเลย”

ในที่สุดก็มีเสียงฝีเท้าดังขึ้นข้างหลัง และเสียงพูดที่ประทุ “ท่านหญิง ของข้า” เซอร์โรบาร์พูดอย่างนุ่มนวล “ขอภัยเถิด แต่เวลาของเราหมดลงแล้ว เราต้องกลับไปก่อนฟ้าสาง”

แคทลินลุกขึ้นยืนอย่างแข็งขัน ปวดเข่าทั้งสองข้าง และในตอนนั้นนาง คงยอมแลกอะไรหลายอย่างกับเตียงขนนกกับหมอนสักใบ “ขอบใจ ท่านเซอร์ ข้าพร้อมแล้ว”

พวกนางขี่ม้าไปในความเงียบผ่านผืนป่าโปร่งซึ่งมีต้นไม้เอนลู่หนีจากทะเล ราวกับลมมามาย เสียงครางอย่างตื้นๆ ของม้าและเสียงเหล็กกล้ากระทบกันนำทาง

“ฝ่าบาท” มาธิส โรเวน พุดพร้อมกับเหลือบมองข้างๆมายังแคทลิน “ตามที่ข้าพุดค้างไว้ เราพร้อมออกรบแล้ว เหตุใดต้องรอให้ฟ้าสาง ส่งสัญญาณ เคลื่อนทัพเถิด”

“และให้ผู้คนพุดกันว่าข้าชนะด้วยการเล่นไม่ซื่อ ด้วยการโจมตีอย่างไม่สมกับเป็นอัศวินนั้นหรือ รุ่งอรุณเป็นเวลาที่ดีเลือกแล้ว”

“เลือกโดยสแตนนิส” แรนดิลล์ ทาร์ลีย์ ซี “เราจะอยากให้เราออกโจมตี โดยหันหน้าเข้าสู่ดวงอาทิตย์ที่กำลังขึ้น เราจะทิ้งตาบอดที่เดียวนะ”

“ก็แค่จนกระทั่งการโจมตีระลอกแรกเท่านั้นแหละ” เรนลีพุดอย่างมั่นใจ “เซอร์ลอว์สจะจู่โจมพวกมัน แล้วหลังจากนั้นทุกอย่างก็จะซุลมุน” เบรียนนั่งลงส่ายร่างหงายหลังให้กระซิบและรัดหัวเข็มขัดทองคำ “พอพี่ชายข้าตาย อย่าให้ใครทำอะไรที่เป็นการดูหมิ่นศพของเขาเด็ดขาด เขามีสายเลือดเดียวกับข้า ข้าจะไม่ให้ใครเอาหอกเสียบหัวเขาเดินแห่ไปทั่ว”

“แล้วถ้าเขายอมแพ้ล่ะ” ลอร์ดทาร์ลีย์ถาม

“ยอมแพ้หรือ” ลอร์ดโรเวนหัวเราะ “ตอนเมซ ไทเรล ปิดล้อมสตรอร์มส์-เอนด์ สแตนนิสยอมกินหนูกมากกว่าเปิดประตูเมือง”

“ข้าจำได้ดี” เรนลีขีดคางขึ้นเพื่อให้เบรียนนั่งติดเกาะคอให้เขาที่ “ตอนท้ายๆ เซอร์กาเวน ไวลด์ กับอัศวินสามคนของเขาพยายามลักลอบหนีออกทางประตูหลังเพื่อยอมจำนน สแตนนิสจับได้และสั่งให้เหวี่ยงพวกเขาออกจากกำแพงด้วยเครื่องยิงกระสุน ข้ายังจำใบหน้าของกาเวนได้ติดตาตอนที่พวกนั้นมัดตัวเขา เขาเคยเป็นครูฝึกอาวุธของเรา”

ลอร์ดโรเวนทำหน้าตาขุ่น “ไม่มีใครถูกเหวี่ยงจากกำแพงนั้นๆ ข้าต้องจำเรื่องเช่นนั้นได้แม่นลิ”

“เมสเตอร์เครสเซ็นบอกสแตนนิสว่า เราอาจถูกบังคับให้กินศพคนตายของเราเอง และไม่มีประโยชน์ที่จะโยนเนื้อดี ๆ ทิ้งไป” เรนลีเสยผมไปข้างหลัง เบรียนนรวบมันด้วยเชือกกำมะหยี่และดึงหมวกบนวมลงปิดหูของเขา เพื่อป้องกันแรงกระแทกจากน้ำหนักของหมวกเกราะ “ต้องขอบคุณอัศวินหัวหอมที่ทำให้เราไม่ต้องลดตัวลงไปกินศพ แต่ก็หุดหวิดเต็มที เกือบไปแล้วเชียวสำหรับเซอร์กาเวนที่ตายในห้องซัง”

“ฝ่าบาท” แคลลินรอตด้วยความอดทน แต่เวลาเริ่มกระชั้นแล้ว “ท่านรับปากว่าจะฟังข้าพุด”

เรนลีพยักหน้า “จัดแจงกองรบของพวกท่านให้เรียบร้อย นายข้าทั้งหลาย...อ้อ และถ้าบาร์ริสตัน เซลมี อยู่ข้างพี่ชายข้า ข้าอยากให้ไว้ชีวิตเขา”

“ไม่มีข่าวคราวของเซอร์บาร์ริสตันตั้งแต่จอพฟรีย์ไล่เขาไปแล้ว” ลอร์ดโรเวนแย้ง

“ข้ารู้จักตาแก่นั่น เขาต้องการพระราชทานให้คุ้มกัน มิฉะนั้นเขาจะมีความหมายอะไร แต่เขาไม่เคยมาหาข้า และท่านหญิงแคลลินก็บอกว่าเขาไม่ได้อยู่กับรอนบี้ สตาร์ค ที่รีเวอร์รัน แล้วจะอยู่ที่ไหนได้ถ้าไม่ใช่กับสแตนนิส”

“ตามแต่ท่านว่า ฝ่าบาท เขาจะไม่ได้รับอันตรายใดๆ” ลอร์ดทั้งสองโค้งคำนับต่ำแล้วจากไป

“ว่ามาสิ ท่านหญิงสตาร์ค” เรนลีพุด เบรียนน์แหงนผิวดูไหล่ของเขา พาดทับไหล่กว้าง มันเป็นผ้าทองเนื้อหนัก มีรูปกวางสวมมงกุฎของบาราเรียน เด่นสะดุดตาด้วยเกล็ดถ่านเจ็ดสีดำ

“พวกแลนนิสเตอร์พยายามฆ่าแบรนลูกชายของข้า ข้าเฝ้าตามตัวเอง นับพันครั้งว่าเพราะอะไร พี่ชายของท่านให้คำตอบแก่ข้าแล้ว มีการล่อลวงในวันทีแบรนตกลงมา โรเบิร์ตกับเน็ดและพวกผู้ชายส่วนใหญ่ขี่ม้าออกไปล่าหมีป่ากัน แต่เจมี แลนนิสเตอร์ คงอยู่ที่วินเทอร์เฟล เช่นเดียวกับราฮินี”

เรนลีเข้าใจความนัยได้โดยไม่ช้า “ถ้าอย่างนั้นท่านก็เชื่อว่าเด็กคนนั้นแอบเห็นพวกเขาสมสู่กันเอง...”

“ข้าขออโง่เถอะ นายข้า อนุญาตให้ข้าไปหาสแตนนิสพี่ชายท่านและบอกเขาในสิ่งที่ข้าสงสัยเถอะ”

“เพื่ออะไรหรือ”

“รอบบ้จะวางมงกุฎของเขา ถ้าท่านกับพี่ชายของท่านจะทำเช่นเดียวกัน” นางพุด และหวังว่ามันเป็นความจริง นางจะ ทำให้มันเป็นจริงหากต้องทำ รอบบ้จะฟังนาง แม้ว่าบรรดาลอร์ดของเขาจะไม่ฟังก็ตาม “ขอให้พวกท่านทั้งสามเรียกประชุมสภาที่ปริกษาคั้งใหญ่อย่างที่ท่านจักรไม่เคยเห็นมาร้อยปี เราจะไปวินเทอร์เฟลกัน เพื่อที่แบรนจะได้เล่าเรื่องของเขาและทุกคนจะได้รู้ว่า

พวกแลนนิสเตอร์คือผู้ช่วงชิงที่แท้จริง ขอให้พวกลอร์ดของเจ็ดราชอาณาจักร
ที่มาชุมนุมกันเลือกผู้ที่จะปกครองพวกเขา”

เรนลีหัวเราะ “บอกข้าที ท่านหญิงของข้า หมาป่าโลกันตร์ออกเสียง
เลือกว่าตัวไหนจะเป็นจำฝูงนี้หรือ” เบรียนน้นำถุงมือโลหะกับหมวกเกราะใหญ่
ของพระราชามา ยอดหมวกมีเขากว้างทองที่จะเพิ่มความสูงให้เขาอีกหนึ่งฟุตครึ่ง
“หมดเวลาคุยแล้ว ตอนนี้เรามาดูกันว่าใครแข็งแกร่งกว่ากัน” เรนลีสวมถุงมือ
โลหะสี่เหลี่ยมของลักษณะเหมือนเปลือกกุ้งในมือซ้าย ขณะที่เบรียนนคุกเข่าลง
รัดเข็มขัดให้ เข็มขัดนั้นหนักอึ้งไปด้วยน้ำหนักของดาบยาวและกริช

“ข้าขอวนท่านในนามของเทพมารดา” แคปลินเอ่ยขึ้นเมื่อกระแสนลม
วูบใหญ่พัดประตูกะโจนเปิดออก นางคิดว่านางเห็นการเคลื่อนไหววูบหนึ่ง
แต่พอหันศีรษะไป มันเป็นเพียงเงาของพระราชาก็ขยับไปมาบนผนังผ้าไหม
นางได้ยินเรนลีเริ่มพูดจาล้อเล่น เงาของเขาเคลื่อนไหว ยกดาบขึ้นมา สีด่า
บนพื้นสีเขียว เปลวเทียนวูบไหว ลั่นระริก มีบางอย่างผิดปกติ ผิดปกติ
และจากนั้นนางก็เห็นดาบของเรนลียังอยู่ในปลอก ยังถูกหุ้มอยู่ในฝัก แต่
ดาบเงา...

“หนาว” เรนลีพูดด้วยเสียงแผ่วเบาอย่างรุนแรง ชั่วอดีตก่อนที่เหล็กกล้า
ของเกราะหุ้มคอเขาจะแยกออกจากกันเหมือนเป็นผ้าห่อเนยได้เงาของดาบ
ที่ไม่ได้อยู่ตรงนั้น เขามีเวลาส่งเสียงหายใจหอบแทบจะเหวี่ยงไปก่อนที่เลือด
จะฉีดพุ่งออกมาจากลำคอ

“ผ่าปะ...ไม่!” เบรียนนชูสปีฟาร์ร้องเมื่อนางเห็นเลือดกระจุยอย่างแรง
ลุ่มเสียงหวาดกลัวไม่ต่างจากเด็กหญิงตัวน้อย พระราชาเซ้าสว่ส้อมแขนของนาง
ธารเลือดซึมออกมาตามด้านหน้าชุดเกราะ กระแสน้ำสีแดงเข้มที่เอ่อท่วมสีเขียว
กับสีทอง เทียนอีกหลายเล่มดับดับ เรนลีพยายามจะพูด แต่ลำคอก็เลือดตัวเอง
ขาของเขาทรุดลง และด้วยกำลังของเบรียนนเท่านั้นที่พยุงเขาเอาไว้ นางสะบัด
ศีรษะไปข้างหลังและหวีดร้อง พูดไม่ออกด้วยความปวดร้าวใจ

เงาบางสิ่งที่ชั่วร้ายเริ่มกลับเกิดขึ้นที่นี่ นางรู้ บางสิ่งที่นางไม่อาจทำความเข้าใจได้
เงานั้นไม่ใช่เงาของเรนลี ความตายเข้ามาทางประตูบานนั้นและเข้าชีวิต
ออกจากตัวเขาอย่างรวดเร็วเหมือนลมเป่าเทียนของเขาดับ

เวลาผ่านไปไม่กี่อึดใจเท่านั้นก่อนที่โรบาร์ รอยซ์ กับเอ็มมอน คาย จะโผล่พรวดเข้ามา แม้มันจะรู้สึกรากับผ่านไปครึ่งค่อนคืนก็ตาม นักรบสองนายเบียดตามเข้ามาพร้อมด้วยคบไฟ เมื่อพวกเขาเห็นเรนลี้อยู่ในอ้อมแขนของเบรียนน์และนางซุ่มโซกไปด้วยเลือดของพระราชชา เซอร์โรบาร์ก็ร้องลั่นด้วยความตกใจ “นางคนชั่ว!” เซอร์เอ็มมอนแผดเสียงลั่น เขาผู้สวมเกราะโลหะลายดอกทานตะวัน “ไปให้พ้นพระองค์นะ นางคนชั่วช้า!”

“ห่วยเทพเมตตาด้วยเถอะ เบรียนน์ ทำไม” เซอร์โรบาร์ถาม

เบรียนน์เงยหน้าขึ้นจากร่างของพระราชชา ผ่าคลุมไหล่สีรุ้งที่ห้อยจากไหล่ของนางเปลี่ยนเป็นสีแดงบริเวณที่เลือดของพระราชชาซึมเข้าไปในเนื้อผ้า “ข้า...ข้า...”

“เจ้าจะต้องตายสำหรับเรื่องนี้” เซอร์เอ็มมอนกระซอกขานศึกด้ามยาวมาจากอาวุธที่วางกองอยู่ใกล้ประตู “เจ้าจะชดใช้ชีวิตของพระราชชาด้วยชีวิตของเจ้าเอง!”

“อย่า!” แคทลิน สตาร์ค หัวใจร้องเมื่อนางพูดออกในที่สุด แต่สายไปแล้ว พวกเขาอยู่ในอารมณ์บ้าเลือด และพุ่งไปข้างหน้าพร้อมกับเสียงตะโกนซึ่งดังกลบคำพูดที่เบากว่าของนาง

เบรียนน์เคลื่อนไหวเร็วจนแคทลินไม่อาจเชื่อ ดาบของนางไม่ได้อยู่ใกล้มือ นางจึงคว้าดาบของเรนลีจากปลอกและยกขึ้นมารับขานของเอ็มมอนในจังหวะที่กำลังเหวี่ยงลงมา สะเก็ดไฟสว่างวาบเป็นสีฟ้าขาวเมื่อเหล็กกล้าปะทะเหล็กกล้าพร้อมกับเสียงดังก้อง เบรียนน์ลุกพรุดขึ้น ร่างของพระราชชาผู้ไร้ชีวิตถูกเลือกไล่ไปข้างๆ เซอร์เอ็มมอนสะบัดร่างนั้นขณะที่เขาพยายามเข้าใกล้ และคมดาบของเบรียนน์ก็ตัดผ่านด้ามไม้จนหัวขานหมุนควง ชายอีกคนแห่คบเพลิงที่มีไฟลุกโศกหลังนาง แต่ผ้าคลุมไหล่สีรุ้งซุ่มเลือดจนไม่ติดไฟ เบรียนน์หมุนตัวและฟันฉับ ทั้งคบไฟและมือลอยกระเด็น เปลวไฟค่อยๆ ลามไปบนพรม ชายที่ถูกตัดมือขาดเริ่มร้องลั่น เซอร์เอ็มมอนทิ้งขานลงและควานหาดาบนักรบคนที่สองพุ่งเข้ามา เบรียนน์บิดบ้อง แล้วดาบของทั้งสองก็ร่ายรำปะทะกันเป็นจังหวะเสียงดัง เมื่อเอ็มมอน คาย เติญลุเข้ามาอีกครั้ง เบรียนน์จำต้องถอย แต่อย่างไรก็ตามนางสกัดทั้งสองคนไว้ได้ บนพื้น ศีรษะของเรนลีพลิกไป

ด้านหนึ่งอย่างน่าหวาดเสียว และรอยปาดที่เหมือนปากอันที่สองก็แผ่กว้าง
ตอนนั้นเลือดไหลออกมาจากตัวเขาตามจังหวะชีพจรเต้นช้าๆ

เซอร์โรบาร์ร็องต์ด้วยความไม่แน่ใจ แต่ตอนนี้เขากำลังเอื้อมไปที่ด้ามดาบ
“โรบาร์ร็องต์ ฟังก่อน” แคทลินคว้าแขนเขาไว้ “ท่านเข้าใจนางผิดแล้ว นาง
ไม่ได้ทำ *ช่วยนางสิ!* ฟังข้านะ สแตนนิสต่างหากที่ทำ” ชื่อนั้นอยู่ที่ริมฝีปาก
ก่อนที่จะทันได้คิดว่ามันมาได้อย่างไร แต่ขณะที่พูดออกไป นางก็รู้ว่ามัน
เป็นความจริง “ข้าสาบานได้ ท่านก็รู้จักข้า สแตนนิสเป็นคนฆ่าเขา”

อัศวินสายรุ้งหนุ่มจ้องสตรีเสียสติผู้นี้ด้วยดวงตาสีอ่อนตื้นกลัว “สแตน-
นิสรี ยังไงกัน”

“ข้าไม่รู้” ไสยเวท มนตร์ดำบางอย่าง มีเงา เงาม” นางรู้สึกว่เสียงของ
ตัวเองฟังดูคลุมคลั่งและเสียสติ แค่ว่าพูดพรึ่พรวดออกมาอย่างรวดเร็วขณะที่ดาบ
ยังกระทบกันข้างหลังนาง “เงาที่มีดาบ ข้าสาบานได้ ข้าเห็น ท่านดาบอดหรือไง
แม่สาวคนนั้น รักเขา! *ช่วยนางด้วย!*” นางเหลียวหลังไปมอง เห็นองครักษ์
คนที่สองล้มลง ดาบของเขาร่วงจากนิ้วปวกเปียก ข้างนอกมีเสียงตะโกน
พวกผู้ชายที่โกรธแค้นอีกหลายคนจะพรวดพราดเข้าใส่พวกเขาในวินาทีใดก็ได้
นางรู้ “นางไม่ได้ทำอะไรผิด โรบาร์ร็องต์ ท่านเชื่อคำพูดข้าได้ ด้วยหลุมศพของ
สามีข้าและเกียรติยศของข้าในฐานะสตาจาร์คคนหนึ่ง”

คำพูดนั้นทำให้เขาตัดสินใจได้ “ข้าจะรั้งพวกนั้นไว้” เซอร์โรบาร์ร็องต์
“พานางหนีไป” เขาหมุนตัวและเดินออกไป

เปลวไฟลามไปถึงผนังแล้วและค่อยๆ ไหลขึ้นไปตามด้านข้างของกระโจม
เซอร์เอ็ดมอนด์กำลังรูกไล่เบรียนน้อย่างหนัก เขาในชุดเหล็กกล้าสีเหลือง
เคลือบเงากับนางในชุดผ้าขนสัตว์ เขาล้มแคทลินไปแล้ว จนกระทั่งกระถางไฟ
เหล็กเหวี่ยงลงมาฟาดที่ท้ายทอย เขาสวมหมวกเกราะ แแรงกระแทกจึงสร้างความ
เสียหายได้ไม่นาน แต่มันทำให้เขาเขาทรุดลงไป “เบรียนน์ ไปกับข้า”
แคทลินสั่ง เด็กสาวมองเห็นโอกาสได้โดยเร็ว ใช้ดาบฟันที่หนึ่ง แล้วผ้าไหม
สีเขียวก็ก่แยกออก ทั้งสองก้าวออกไปในความมืดและความหนาวเย็นของรุ่งอรุณ
เสียงอะอะดังมาจากอีกด้านของกระโจม “ทางนี้” แคทลินเร่ง “ช้าๆ ไว้ เรา
ต้องไม่วิ่ง ไม่อย่างนั้นพวกเขาจะถามว่าทำไม เดินสบายๆ เหมือนไม่มีอะไร

เกิดขึ้น”

เบรียนน์เสียบดาบผ่านเข็มขัดและเดินตามแคทลินไปข้างๆ อากาศยามราตรีมีกลิ่นฝน ข้างหลังพวกนาง กระโจมของพระราชามีไฟลุกท่วม เปลวไฟลุกสูงตัดกับความมืด ไม่มีใครเข้ามาหยุดพวกเธอ พวกผู้ชายรีบรุดผ่านทั้งสองไป พร้อมกับตะโกนเรื่องไฟไหม้ การสังหาร และไล่เวท คนอื่นๆยืนกันเป็นกลุ่มเล็กๆและพูดคุยเสียงเบา สองสามคนกำลังสวดอ้อนวอน และอัศวินฝึกหัดด้วยเียวร์คนหนึ่งกำลังคุกเข่าสวดอื่นให้อย่างเปิดเผย

ทัพของเรนลีแตกกระจายเมื่อข่าวลือแพร่สะพัดจากปากต่อปาก กองไฟที่ก่อไว้ยามค่ำคืนมอดลงแล้ว และเมื่อทิศตะวันออกเริ่มสว่าง สตอร์มส์เอนด์อันใหญ่มหึมาก็ปรากฏขึ้นราวกับภาพฝันทำด้วยศิลาขณะที่สายหมอกซัดจางโอบผ่านท้องทุ่ง ลอยมาจากดวงอาทิตย์ด้วยปีกของสายลม ภูตผียามเข้านางเคยได้ยินยายแนนเรียกพวกมัน วิญญาณที่กลับคืนหลุมศพของตน และตอนนี้เรนลีก็เป็นหนึ่งในนั้นแล้ว จากไปเช่นเดียวกับโรเบิร์ตผู้เป็นพี่ชาย เช่นเดียวกับเน็ตที่รักของนาง

“ข้าไม่เคยได้กอดเขายกเว้นตอนที่เขาตาย” เบรียนน์พูดเสียงเบาขณะทั้งสองเดินฝ่าความซุลมุนที่กระจายไปทั่ว ลมเสียงพังดูราวกับนางอาจแตกสลายในวินาทีใดก็ได้ “วินาทีหนึ่งเขากำลังหัวเราะอยู่ดีๆ แล้วจู่ๆก็มีเลือดทั่วทุกหนแห่ง...ท่านหญิง ข้าไม่เข้าใจ ท่านเห็นไหม ท่าน...”

“ข้าเห็นเงาหนึ่ง ตอนแรกข้าคิดว่าเป็นเงาของเรนลี แต่มันเป็นเงาของพี่ชายเขา”

“ลอร์ดสแตนนิสหรือ”

“ข้ารู้สึกว่าเป็นเขา มันไม่มีเหตุผลหรอก ข้ารู้...”

มันมีเหตุผลเพียงพอสำหรับเบรียนน์ “ข้าจะฆ่าเขา” เด็กสาวร่างสูงหน้าตาเรียบๆประกาศ “ด้วยดาบของนายตัวเองเลย ข้าจะฆ่าเขา ข้าขอสาบาน ข้าขอสาบาน ข้าขอสาบาน”

อัล มอลเลน กับผู้ติดตามที่เหลือของนางรออยู่พร้อมกับม้า เซอร์เวนเดลแมนเดอร์ลี ร้อนใจอยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น “ท่านหญิงของข้า ค่ายปั้นปูนไปหมดแล้ว” เขาโผล่ออกมาเมื่อเห็นทั้งสอง “ลอร์ดเรนลี เขา...” เขาหยุด

ในทันใดพลางจึงเบรียนน์และเลือดที่ชุ่มโชกตัวนาง

“ตายแล้ว แต่ไม่ใช่ด้วยน้ำมือของเรา”

“การสู้รบ...” ฮัล มอลเลน เอ่ย

“จะไม่มีการสู้รบ” แคทลินขึ้นม้า และคณะผู้ติดตามตั้งขบวนรอบตัวนาง เซอร์เวนเดลอยู่ทางซ้าย เซอร์เพอร์วิน เฟรย์ ทางขวา “เบรียนน์ เรานำม้ามามากกว่าจำนวนคนสองเท่า เลือกสักตัวสิ แล้วมากับเรา”

“ข้าม้าของข้าเอง ท่านหญิง แล้วชุดเกราะของข้า...”

“ทั้งมันไป เราต้องไปให้ไกลก่อนที่พวกนั้นจะคิดมองหาเรา เราทั้งคู่อยู่กับพระราชาทอนที่เขาถูกฆ่า เรื่องนั้นจะไม่มีใครลืมหรอก” เบรียนน์หมุนตัวและทำตามคำแนะนำโดยไม่พูดอะไร “ไปได้” แคทลินสั่งคณะผู้ติดตามเมื่อทุกคนขึ้นม้าแล้ว “ถ้ามีใครพยายามขวางเรา ฆ่ามันเสีย”

เมื่อรุ่งอรุณทางนี้วมียาวทั่วท้องทุ่ง ลีลันก็เริ่มกลับคืนสู่โลก บริเวณที่ผู้คนสี่เท้านั่งอยู่บนม้าสี่เท้าและพกอาวุธเป็นหอกดาบตั้งเงา บัดนี้ปลายแหลมของทวนนับหมื่นเล่มสะท้อนแสงวูบวาบเป็นสีเงินเย็นเยียบ และบนธงทิวที่ปลิวสะบัดมากมายนั้น แคทลินเห็นสีลันระเรื่อทั้งสีแดง สีชมพู และสีส้ม ลีลันเข้มนั่นทั้งสีฟ้าและสีน้ำตาล สีเจดจ้าทั้งสีทองและสีเหลือง ทั้งหมดนั้นเป็นกองกำลังของสตอร์มส์เอนด์และไฮการ์เด็น กองกำลังที่เคยเป็นของเรนลีเมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อน เวลานี้พวกเขาเป็นของสแตนนิสแล้ว นางตระหนัก ถึงแม้พวกเขาจะยังไม่รู้จักก็ตาม พวกเขาจะหันไปหาใครอื่นเล่าหากไม่ใช่บาราเธียนคนสุดท้าย สแตนนิสได้ทุกสิ่งทุกอย่างด้วยการเงื้อฟันอันชั่วร้ายครั้งเดียว

ข้าเป็นพระราชาโดยชอบธรรม เขาเคยประกาศ ขากรรไกรขบแน่นดังเหล็ก และลูกชายของท่านก็เป็นกบฏไม่น้อยกว่าน้องชายของข้านี้ วันของเขาจะมาถึงเช่นเดียวกัน

อาการหนาวสะท้านแล่นไปทั่วร่างของนาง

จอน

ลินเขาแหงทะเลเหนือป่าดงรกทึบ สูงเด่นและปรากฏขึ้นโดยไม่ทันตั้งตัว ที่ราบสูงที่มีลมกระโชกมองเห็นได้จากระยะไกลหลายไมล์ พวกลาดตระเวน บอกว่าพวกคนเถื่อนเรียกมันว่ากำปั้นของปฐมบุรุษ มันดูเหมือนกำปั้นจริง จอน สโนว์ คิด กำปั้นที่ต่อยทะเลดูดินและผืนป่า ลาดเขาสีน้ำตาลลื่นของมันเป็นก้อนหินที่เป็นเหมือนก้อนนี้

เขาขี่ม้าขึ้นไปบนยอดเนินกับลอร์ดมอร์มอนต์และเหล่าเจ้าหน้าที่ ทั้งโกสต์ไวต์ไต้ต้นไม้ข้างล่าง เจ้าหมาป่าโลกันตร์วิ่งหนีไปสามครั้งขณะที่พวกเขาไต่ขึ้นเขา โดยกลับมาอย่างไม่เต็มใจสองครั้งตามเสียงผิวปากของจอน พอครั้งที่สาม ลอร์ดผู้บัญชาการก็หมดความอดทนและตะวาดว่า “ปล่อยมันไปเถอะ เจ้าหนู ข้าอยากไปให้ถึงยอดก่อนพลบ แล้วค่อยตามหาเจ้าหมาป่าทีหลัง”

ทางขึ้นทั้งชันและเต็มไปด้วยหิน บนยอดมีกองหินรูปร่างเรียงรายเป็นผนังสูงเทียมอก พวกเขาต้องวนไปทางตะวันตกระยะหนึ่งกว่าจะเจอช่องที่ใหญ่พอให้ม้าผ่านได้ “พื้นดินตรงนี้ดินะ ธอเรน” หมี่เฒ่าประกาศเมื่อพวกเขาขึ้นมาถึงยอดในที่สุด “เราแทบจะหวังหาที่ดีกว่านี้ไม่ได้แล้วละ เราตั้งค่ายกันที่นี่เพื่อรอครึ่งมือ” ลอร์ดผู้บัญชาการเหวี่ยงตัวลงจากอาน ทำให้เจ้านกเรเวนหลุดจากไหล่ เจ้านกบนเสียงดังขณะบินไปในอากาศ

ทิวทัศน์บนยอดเขาให้ความรู้สึกสดชื่น แต่วางกำแพงนั้นต่างหากที่ดึงดูดสายตาจอน ก้อนหินสีเทาสีกร่อนด้วยแดดลมมีหย่อมราสีขาวกับมอสส์สีเขียว ห้อยยาวเป็นเครา ว่ากันว่ากำปั้นนี้เคยเป็นปราการวางแหวนของปฐมบุรุษในยุค

รุ่งอรุณ “สถานที่เก่าแก่และแข็งแกร่ง” ขอเรน สمولวู้ด พุด

“ແກ່” นครเวินของมอร์มอนต์แผดเสียงพร้อมกับกระพือปีกบินวน
เป็นวงเสียงดังอยู่เหนือศีรษะพวกเขา “ແກ່ แก่ แก่”

“เงียบ” มอร์มอนต์คำรามใส่เจ้านก หมีเผ่าทะนงตนเกินกว่าจะยอมรับ
ความอ่อนแอ แต่จอนไม่หลงกล ความเครียดจากการตามคนรุ่นหนุ่มกว่าให้ทัน
กำลังส่งผล

“ที่ราบสูงนี้จะง่ายต่อการป้องกัน หากว่าจำเป็น” ขอเรนชี้ขณะที่จูงม้า
ไปตามวงล้อมของก้อนหิน ผ้าคลุมไหล่ขลิบขนเซบิลของเขาพลิ้วไหวในสายลม

“ใช่ ที่นี้ใช้ได้ดีทีเดียว” หมีเผ่ายกมือหนึ่งขึ้นมาในสายลม เจ้านกเวิน
ลงเกาะที่แขนของเขา กรงเล็บตะกุกตะกั่นไต่ถักสิดำ

“แล้วเรื่องน้ำละขอรับ นายข้า” จอนสงสัย

“เราข้ามลำธารตรงตีนเขามาแล้วยังไงล่ะ”

“ต้องปีนเขากันไกลเพื่อหาน้ำดื่ม” จอนชี้ “และออกนอกวงล้อมหิน
ด้วยนะขอรับ”

ขอเรนพุด “เจ้าชี้เกี่ยเกินกว่าจะเป็นเขาหรือไง เจ้าหนู”

เมื่อลอร์ดมอร์มอนต์พุดว่า “เราไม่น่าจะพบชัยภูมิอื่นที่แข็งแกร่งเท่านี้
อีกแล้ว เราจะขนน้ำและจัดหาเสบียงไว้ให้พร้อม” จอนรู้ว่าไม่ควรโต้แย้ง
ดังนั้นคำสั่งจึงได้รับการประกาศออกไป และพี่น้องแห่งหน่วยพิทักษ์ราชตรี
ก็ตั้งค่ายกันข้างหลังวงแหวนศิลาที่ปฐมบุรุษสร้างขึ้น กระโจมสิดำผุดขึ้นเหมือน
ดอกเห็ดหลังฝน ผ้าห่มและที่นอนม้วนปกคลุมพื้นอันเตียนโล่ง พวกเด็กรับใช้
ผูกม้างานเรียงเป็นแถวยาวและดูแลให้น้ำให้อาหาร พวกชาวป่าเถื่อนขวนมุงไป
ทางต้นไม้ในแสงยามบ่ายที่เริ่มอ่อนจางเพื่อเก็บฟืนให้พอใช้กันไปได้ทั้งคืน พวก
ช่างก่อสร้างกลุ่มใหญ่ลงมือถากฟืนไม้ ชุดสั้วม และแกะมัดไม้แหลมที่ผ่านการ
ย่างไฟไล่ความชื้น “ข้าอยากให้คุณดูแลปักไม้ตรงช่องว่างทุกแห่งในวงแหวน
กำแพงให้เสร็จก่อนมืด” หมีเผ่าสั่งไว้

เมื่อเขาทางกระโจมให้ลอร์ดผู้บัญชาการและดูแลม้าของพวกเขาแล้ว
จอน สโนว์ ก็ลงเนินไปตามหาโกสต์ เจ้าหมาป่าโลกันตร์มานิทันที่และเงียบ
เป็นที่สุด อึดใจหนึ่งจอนกำลังก้าวยาวๆไปได้ต้นไม้ พร้อมกับผิวปากและ

ตะโกน ลำพังคนเดียวในแมกไม้ ลูกสนแห้งและใบไม้ร่วงอยู่ใต้เท้า อืดใจ ต่อมาหมาป่าโลกันตร์สี่ขาตัวใหญ่ก็มาเดินอยู่ข้างเขา ลีโอนเหมือนสายหมอก ยามเช้า

แต่เมื่อทั้งสองมาถึงปรากฏรวงแหวน โกลด์ก็หยุดชะงักก็ มันเดินช้าๆ ไปข้างหน้าอย่างระแวดระวังเพื่อสอดส่องช่องว่างระหว่างก้อนหิน จากนั้นก็ถอย กลับราวกับไม่ชอบสิ่งที่มันดม จอนพยายามจะคว้าหลังคอของมันและลากตัว เข้าไปในวงแหวน ซึ่งเป็นงานที่ไม่ง่ายเลย เจ้าหมาป่ามีน้ำหนักรวดๆ กับเขา และแข็งแรงกว่ามาก “โกลด์ แก เป็นบ้าอะไรของแก” มันไม่เคยทำตัวกระวนกระวายผิดวิสัยเช่นนี้ ทำยที่สุดจอนก็ลืมนึก “ตามใจแก” เขาบอกเจ้าหมาป่า “ไปเถอะ ไปล่าสัตว์” ดวงตาสีแดงของเขาขณะที่มันค่อยๆ เดินกลับผ่าน ก้อนหินที่มีมอสส์ปกคลุม

พวกเขาอาจจะปลอดภัยที่นี่ เนินเขาช่วยให้มองเห็นได้กว้างไกล และ ลาดเขาก็ชันมากทางด้านเหนือกับตะวันตก ส่วนทางตะวันออกชันน้อยกว่า เพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่ขณะที่แสงสนธยาหม่นลงและความมืดแทรกซึม เข้ามาตามช่องว่างระหว่างต้นไม้ ความรู้สึกสังหรณ์ใจของจอนก็เพิ่มมากขึ้น นี่มันป่าผีสิง เขาบอกตัวเอง บางทีที่นี่อาจมีผี วิญญาณของปฐมบุรุษ ที่นี่เคย เป็นที่ของพวกเขามาก่อน

“เลิกทำตัวเป็นเด็กเสียที” เขาบอกตัวเอง ขณะปีนป่ายขึ้นไปบนก้อนหิน ที่กองซ้อนกัน จอนจ้องมองไปทางดวงอาทิตย์อัสดง เขามองเห็นแสงระยิบระยับดังทองที่ถูกก้อนหุบบนผิวของธารน้ำนมขณะที่มันไหลคดเคี้ยวไปทางทิศใต้ แผ่นดินบริเวณต้นน้ำขรุขระกว่า ป่าหิบบแปรเปลี่ยนเป็นเนินเขาหินโล้นเตียนติดต่อกันหลายลูก ซึ่งทั้งสูงและรกร้างกันดารทอดไปทางทิศเหนือและทิศตะวันตก ที่เส้นขอบฟ้ามีเทือกเขาจุดดั่งเงาหิมะ ทอดตัวเป็นทิวยาวต่อเนื่องกันจนค่อยๆ เลือนหายไปสู่อ้อมอกแม่น้ำไกลลิบ ยอดขรุขระมีหิมะปกคลุมตลอดกาล แม้จากระยะไกลพวกมันยังดูใหญ่มหึมา หนาวเย็น และไม่เป็นมิตร

ใกล้ตัวเข้ามา หมูไม้ครอบครองพื้นที่ ป่าแผ่ขยายไปทางทิศใต้และ ตะวันออกไกลสุดสายตาของจอน รากและกิ่งก้านระเกะระกะสุดคณานับให้ ลีโอนอ้วนแก่ไล่ระดับกันนับพันปี มีหย่อมสีแดงแซมอยู่บ้างประปรายบริเวณ

ที่ต้นเวียร์วูดเบียดแทรกทะลุลงต้นสนและต้นสนพิทักษ์ หรือไม่กี่สัปดาห์หรือตรงจุดที่ไม่ใบใหญ่เริ่มเปลี่ยนสี ยามลมพัด เขาจะได้ยินเสียงอออดแอดและเสียงโอดโอยของกิ่งไม้ที่อายุเก่าแก่กว่าเขา ใบไม้ฉับพลันส่ายไหว และชั่วขณะหนึ่งป่าดูเหมือนท้องทะเลสีเขียวเข้ม โดนพายุซัดกระหน่ำและกระเพื่อมไหว ชั่วกับชั่วกลับและไม่อาจหยั่งรู้ได้

โกสต์ไม่น่าจะโดดเดี่ยวข้างล่างนั้น เขาคิด อะไรก็ได้สามารถยับยั้งเขื่อนได้ใต้ทะเลนั้น คีบลานมาสู่ปรากฏการณ์ผ่านความมืดของผืนป่า และถูกบดบังใต้ต้นไม้เหล่านั้น อะไรก็ได้ พวกเขาจะรู้ได้อย่างไร เขยิบอยู่ตรงนั้นเป็นนาน จนกระทั่งดวงอาทิตย์ลับหายไปหลังเทือกเขาที่เหมือนฟันเลื่อย และความมืดเริ่มคีบลานมาตามผืนป่า

“จอน” แซมเวล ฮาร์ลีย์ ร้องเรียกขึ้นมา “ข้าว่าดูคล้ายจะเป็นเจ้านะ เจ้าสหายดีนะ”

“ก็ได้อยู่” จอนกระโดดลงมา “เจ้าล่ะเป็นไงบ้างวันนี้”

“ดี ไปได้ดีทีเดียว จริงๆนะ”

จอนจะไม่บอกเล่าความไม่สบายใจของตนกับสหาย ไม่ใช่ในเวลาที่แซมเวล ฮาร์ลีย์ เริ่มพบความกล้าหาญแล้วในที่สุด “หมีเฒ่าตั้งใจจะรอโครินครึ่งมือและพวกผู้ชายจากซาโดว์ทาวเวอร์อยู่ที่นี่”

“ที่นั่นดูแข็งแรงนะ” แซมพูด “ปรากฏการณ์ของปลูมบุรุษ เจ้าว่าเคยมีการสู้รบกันที่นี่ไหม”

“ไม่ต้องสงสัยเลย เจ้าเตรียมนกให้พร้อมไว้เป็นดีที่สุด มอร์มอนต์จะต้องอยากส่งข้ากลับไป”

“ข้าอยากส่งพวกมันกลับไปได้ทั้งหมดจริง พวกมันเกลียดการถูกขัง”

“เจ้าก็คงเกลียดเหมือนกันนั่นแหละ ถ้าเจ้าบินได้”

“ถ้าข้าบินได้ ข้าจะกลับคาสเซิลแบล็ก กินพายหมู” แซมพูด

จอนตอบสหายด้วยมือข้างที่ถูกไฟลวก พวกเขาเดินกลับไปในค่ายด้วยกัน กองไฟหุงต้มถูกจุดขึ้นรอบตัว เบื้องบน ดวงดาวเริ่มปรากฏ ทางสีแดงยาวของคอปไฟมอร์มอนต์สว่างเจิดจ้าไม่แพ้ดวงจันทร์ จอนได้ยินเสียงนกเรเวนก่อนจะเห็นตัวพวกมัน บางตัวร้องเรียกชื่อเขา นกพวกนั้นไม่เขินอาย

เลยเรื่องทำเสียงดัง

พวกมันก็รู้สึกเหมือนกัน “เข้าไปดูหมีเผ่าจะดีกว่า” เขาพูด “เขาก็ทำเสียงดังเหมือนกันเวลาไม่ได้กินอาหาร”

เขาพบมอร์มอนต์กำลังคุยกับธอเรน สมอลวู้ด และเจ้าหน้าที่อื่นอีกหกคน “เจ้ามาได้สักที” ชายชาวพุตเสียงกระด้าง “ช่วยเอาเหล้าอุ่นร้อนมาให้เราที คินนี่หนาว”

“ขอรับ นายข้า” จอนกอล์ฟหุงต้ม ขอถ้อยไม่ใบเล็กใส่เหล้าอุ่นแดงรสแรงที่มอร์มอนต์โปรดปรานมาจากคลังเสบียง และรินใส่กา เขาแขวนกาไว้เหนือเปลวไฟขณะรวบรวมส่วนผสมที่เหลือ หมีเผ่าจู้จี้กับเหล้าอุ่นร้อนผสมเครื่องเทศของเขา ใส่อบเซยเยอะๆ ใส่จันทร์เทศเยอะๆ ใส่ฟ้าผึ้งเยอะๆ แต่ห้ามเกินแม่สักหยด ใส่ลูกเกด ถั่ว และเบอร์รี่แห้ง แต่ไม่ใส่มะนาว นั่นเป็นความคิดนอกคอกแบบทางใต้โดยแท้ ซึ่งฟิลิกนิก เนื่องจากเขาใส่มะนาวในเบียร์ที่ดื่มยามเช้าเป็นประจำ เหล้าต้องร้อนเพื่อให้ความอบอุ่นแก่ผู้ดื่มตามที่ควรจะเป็น ลอร์ดผู้บัญชาการยีนกราน แต่ห้ามดื่มเหล้าอุ่นจนเดือดเป็นอันตราย จอนคอยจับตาดูกาอย่างระมัดระวัง

ขณะทำงาน เขาได้ยินเสียงคนพูดจากข้างในกระโจม จาร์แมน บัคเวลพูดว่า “เส้นทางที่ยาวที่สุดที่จะขึ้นไปยังเขี้ยวน้ำแข็งคือตามธารน้ำนมกลับไปยังต้นน้ำ แต่ถ้าเราไปเส้นทางนั้น เรย์เดอร์จะรู้ว่าเรากำลังเข้าใกล้ แน่นนอนเหมือนพระอาทิตย์ขึ้นทีเดียว”

“บันไดยักษ์อาจใช้ได้” เซอร์มัลลาตอร์ ลีอก พุด “หรือไม่กี่ช่องเขาโหยหวน ถ้าอากาศแจ่มใส”

เหล้าอุ่นกำลังพ่นไอ จอนยกกาขึ้นจากกองไฟ รินใส่จอกแปดใบ และยกเข้าไปในกระโจม หมีเผ่ากำลังเขม่นมองแผนที่ร่างหายๆ ที่แซมवादให้เขาคินที่อยู่ใต้มือคราสเตอร์ เขาจับจอกหนึ่งจากถาดของจอน ลองกลืนเหล้าอุ่นอีกหนึ่ง และพยักหน้าห้วนๆแสดงความพอใจ นกเรเวนของเขากระโดดลงมาตามท่อนแขน “ข้าว์” มันพุด “ข้าว์ ข้าว์”

เซอร์ออกติน ไวเธอร์ส โบกมือปฏิเสธเหล้าอุ่น “ข้าจะคงไม่เข้าไปในเทือกเขาเด็ดขาด” เขาพุดด้วยเสียงเหนื่อยอ่อนเบาแว่ว “เขี้ยวน้ำแข็งเป็นสถานที่

ที่โหดเหี้ยมแม่ในฤดูร้อน และตอนนี้...ถ้าเราเกิดติดพายุ...”

“ข้าไม่ได้ตั้งใจจะเสี่ยงกับเขี้ยวน้ำแข็งนอกจากจำเป็น” มอร์มอนต์พูด “พวกคนเถื่อนมีชีวิตอยู่บนหิมะกับก้อนหินได้ไม่นานไปกว่าพวกเราหรอก พวกมันจะไผ่ล่อออกมาจากที่สูงในไม่ช้า และไม่ว่าจะมีกำลังคนเท่าใด เส้นทางเดียวก็ต้องมาตามธารน้ำนม ถ้าเป็นเช่นนั้น เราก็อยู่ในตำแหน่งที่แข็งแกร่ง ตรงนี้ พวกมันไม่มีหวังจะลี้ดลอดผ่านพวกเราไปได้”

“พวกนั้นอาจไม่ยากทำอย่างนั้น พวกมันมีกันหลายพัน และเราจะมีสามร้อยคนเมื่อครั้งมือมาถึงพวกเรา” เซอร์มัลลาตอร์รับจอกจากจอห์น

“ถ้าถึงขั้นที่ต้องสู้รบกัน เราจะไปหวังหาชัยภูมิที่ดีไปกว่าตรงนี้ไม่ได้แล้ว” มอร์มอนต์ประกาศ “เราจะเสริมสร้างความแข็งแกร่งของแนวป้องกัน หลุมพราง ไม้แหลม ปักขวากไปบนลาดเขา ซ่อมแซมรอยแตกทุกรอย จาร์แมน ข้าอยากได้คนของเจ้าที่ตาไวที่สุดเป็นคนสังเกตการณ์ ให้พวกเขาตั้งวงแหวนรอบพวกเราและเลียบแนวแม่น้ำด้วย เพื่อเตือนหากมีอะไรเข้ามาใกล้ ให้พวกเขาซ่อนตัวตามต้นไม้ แล้วพวกเราเริ่มขนน้ำขึ้นมายังบนนี้ด้วยจะดีที่สุด ขนมาให้มากกว่าที่จำเป็น เราจะขุดบ่อเก็บน้ำ ไพร่พลจะได้มีอะไรทำ และมันอาจจำเป็นในภายหลัง”

“นักลาดตระเวนของข้า...” ธอเรน สมอลวู้ด เริ่ม

“นักลาดตระเวนของเจ้าจะจำกัดการลาดตระเวนอยู่เฉพาะฝั่งนี้ของแม่น้ำ จนกว่าเครื่องมือจะมาถึงพวกเรา หลังจากนั้นเราค่อยมาดูกัน ข้าจะไม่ยอมเสียคนของข้ามากเกินไป”

“มานซ์ เรย์เดอร์ อาจกำลังรวมพลทัพของเขาอยู่ห่างจากที่นี่ระยะทางสี่ไมล์หนึ่งวัน และเราไม่มีทางรู้เลย” สมอลวู้ดบ่น

“เรารู้ว่าพวกคนเถื่อนกำลังรวมตัวกันที่ไหน” มอร์มอนต์ตอบกลับ “เรารู้จากคราสเตอร์ ข้าไม่ชอบเจ้าหมอนั้นหรอก แต่ข้าไม่คิดว่าเขาโกหกเราเรื่องนี้”

“ตามแต่ท่านว่าเถอะ” สมอลวู้ดจากไปด้วยสีหน้าบึ้งตึง คนอื่นๆ ตีมือเหล้าอุ่นจนหมดและตามไปอย่างมีมารยาทมากกว่า

“ข้านำอาหารเย็นมาให้ท่านนะขอรับ นายข้า” จอห์นถาม

“ข้าว” นกเรเวนร้อง มอร์มอนต์ไม่ตอบในทันที เมื่อเขาตอบ เขาพูด

เพียงว่า “หมาป่าของเจ้าเจอลัสต์ป่าบ้างไหมวันนี้”

“มันยังไม่กลับมาขอรับ”

“ถ้าเราได้เนื้อสดๆ บ้างก็ดี” มอร์มอนต์ล้วงมือลงในถุงและหยิบข้าวโพดเต็มกำมือให้นกเรเวน “เจ้าว่าข้าคิดผิดหรือเปล่าที่เก็บพวกนักลาดตระเวนไว้ไกลๆ”

“ข้าไม่มีสิทธิ์จะพูดอะไรเรื่องนั้นขอรับ นายข้า”

“มีสิทธิถ้ามีคนถาม”

“ถ้านักลาดตระเวนต้องอยู่ในระยะที่มองเห็นกำปั้น ข้าก็ไม่เห็นว่าพวกเขาจะมีหวังพบท่านอาของข้าได้ยังไง” จอห์นอมรับ

“พวกเขาไม่มีหวังหรอก” นกเรเวนจิกเมล็ดข้าวโพดในฝ่ามือหมีเฒ่า “จะสองร้อยคนหรือหมื่นคนก็ตาม พื้นที่มันกว้างใหญ่เกินไป” ข้าวโพดหมด มอร์มอนต์พลิกมือกลับ

“ท่านจะไม่เลิกตามหาใช่ไหมขอรับ”

“เมสเตอร์เอมมอนคิดว่าเจ้าฉลาด” มอร์มอนต์ย้ายนกเรเวนไปอยู่บนบ่า เจ้านกเอียงหัวไปทางหนึ่ง ตาเล็กๆ แกววาว

คำตอบอยู่ตรงนั้นเอง “งั้นก็...ข้าเห็นว่าคนคนเดียวอาจตามหาคนสองร้อยง่ายกว่าคนสองร้อยตามหาคนคนเดียว”

นกเรเวนแผดเสียงร้องแหลม แต่หมีเฒ่ายิ้มผ่านเคราสีเทา “คนและม้ามากขนาดนี้ย่อมทิ้งร่องรอยที่แม้แต่เอมมอนก็ยังตามมาถูก บนเนินเขานี้ กองไฟของพวกเราควรมองเห็นได้ไกลถึงเชิงเนินของเขี้ยวน้ำแข็ง ถ้าเบน สตาร์ค ยังมีชีวิตอยู่และเป็นอิสระ เขาจะมามาหาเรา ข้าแน่ใจ”

“ขอรับ” จอห์นพูด “แต่...ถ้าหาก...”

“...เขาตายแล้วนะรี” มอร์มอนต์ถามอย่างเมตตา

จอห์นพยักหน้าอย่างไม่เต็มใจ

“ตาย” นกเรเวนพูด “ตาย ตาย”

“เขาก็คอาจมาหาเราอยู่ดี” หมีเฒ่าพูด “เหมือนที่โอธอร์มา แล้วก็เจเฟอร์ ฟลาวเวอร์ส ด้วย ข้าก็กลัวเรื่องนั้นพอๆ กับเจ้านั่นแหละ จอห์น แต่เราต้องยอมรับความเป็นไปได้นั้น”

“ตาย” นกเรเวนร้องพร้อมกับทำขณพองที่ปีก เสียงของมันดังขึ้นและแหลมขึ้น “ตาย”

มอร์มอนต์ลูบขนสีดำของเจ้านก และใช้หลังมือปิดอาการหนาวในทันใด “ข้าว่าข้าจะงดอาหารเย็นนะ ข้าขอพักดีกว่า ปลุกข้าตอนแสงแรกด้วย”

“หลับให้สบายนะขอรับ นายข้า” จอนเก็บจอกเปล่าและก้าวออกไปข้างนอก เขาได้ยินเสียงหัวเราะจากที่ไกลๆ เสียงครวญคร่ำๆ ของปี ไฟกองใหญ่แตกปะทุอยู่กลางค่าย และเขาได้กลิ่นสตูกำลังสุก หมึเฒ่าอาจไม่หิวแต่จอนหิว เขาเดินเตร่ไปที่กองไฟ

ไคเวนกำลังพูดพล่ำม ซ่อนอยู่ในมือ “ข้ารู้จักปานี้ดีไม่แพ้มนุษย์คนไหนที่ยังมีชีวิต และข้าจะบอกให้นะ ข้าไม่อยากขี่ม้าเข้าไปคนเดียวคืนนี้หรอก พวกเจ้าไม่ได้กลิ่นรึ”

เกร็นนากำลังจ้องเขาด้วยดวงตาเบิกโต แต่เอ็ดดาร์ดจอมโศกพูดว่า “ข้าได้กลิ่นก็แต่ขี้ของม้าสองร้อยตัว แล้วก็สตูนี่ ซึ่งมีกลิ่นเหมือนกันพอข้าดมตึๆ”

“ข้าก็ได้กลิ่นเหมือนกับเจ้าตรงนี้” เฮคคลับมิดสันของตน เขาบ่นถึงงานขณะรินสิ่งที่อยู่ในกาใส่ชามของจอน

สตูนั่นขึ้นด้วยข้าวบาร์เลย์ แครอต และหัวหอม มีเศษเนื้อเค็มยู่ๆ ที่นุ่มลงจากการปรุงสุกปนอยู่บ้าง

“เจ้าได้กลิ่นอะไรรึ ไคเวน” เกร็นนถาม

ชาวป่าดูดซึ่ของตอนจิตใจหนึ่ง เขาถอดฟันออกแล้ว ไบหน้าเหี่ยวเห่นและหยาบเหมือนแผ่นหนัง สองมือตะปุมตะป้าเหมือนรากไม้แก่ “ข้ารู้สึกว่าการกลิ่นของมันเหมือน...เอ่อ...ความเย็น”

“สมองเจ้าก็ถือเป็นไม้เหมือนกับฟันของเจ้านั้นแหละ” เฮคบอกเขา “ความเย็นไม่มีกลิ่นหรอก”

มีลี จอนคิด นึกถึงคืนนั้นในห้องพักของลอร์ดผู้บัญชาการ มันมีกลิ่นเหมือนความตาย จู่ๆ เขาก็ไม่รู้สึกรักอีกต่อไป และยื่นสตูดของตนให้เกร็นน ที่จะต้องการอาหารเพิ่มเพื่อความอบอุ่นแก่ร่างกายต่อสู้กับคำเค็น

สายลมพัดกรูกรียวเมื่อเขาออกมา พอถึงตอนเช้า น้ำค้างแข็งจะปกคลุมผืนดิน เชือกขึงกระโจมจะแข็งและมีน้ำแข็งเกาะ เหล้าองุ่นผสมเครื่องเทศ

สองสามนิ้วมือกระดกอยู่ทีกัณหา จอนเติมพื้นใหม่ใส่กองไฟและวางกาเหนือ เปลวไฟเพื่ออุ่นอีกครั้ง เขาขยับนิ้วไปมาขณะรอ บีบเข้าและกางออกจนกระทั่ง มือรู้สึกวูบวาบ ยามกะแรกประจำตำแหน่งของदनรอบอาณาเขตของค่าย คบไฟ ไหวววูบวาบตลอดแนวกำแพงวงแหวน คืนนี้ไม่มีพระจันทร์ แต่ดาวนับพันดวง ฉายแสงอยู่เบื้องศีรษะ

เสียงหนึ่งดังขึ้นในความมืด แผ่วเบาและห่างไกลๆ แต่ฟังไม่ผิดไปได้ เสียงถอนของพวกหมาป่า เสียงของพวกมันดังขึ้นและเบาลง บทเพลงอัน เยียบเย็นและเดียวดาย มันทำให้ขนบนต้นคอของเขาลุกชัน อีกฟากของกองไฟ ดวงตาสีแดงคู่หนึ่งจ้องมาที่เขาจากเงามืด แสงของเปลวไฟทำให้มันเรืองแสง

“โกสต์” จอนสูดหายใจ รู้สึกประหลาดใจ “เจ้าเข้ามาในนี้จนได้ใช่ไหม” เจ้าหมาป่าสีขาวมักล่ำส่ว์ตลอดทั้งคืน เขาไม่เคยคาดคิดว่าจะพบมันอีกครั้งจนกว่า จะรุ่งสาง “ล่าเหยื่อไม่ได้เหรอ” เขาถาม “มานี่สิ มหาข้า โกสต์”

หมาป่าโลกันตร์วิ่งรอบกองไฟ สุดดมจอน สุดดมสายลม ไม่ยอม อยู่หนึ่ง ไม่ได้ดูเหมือนกับมันกำลังตามล่าเนื้อในตอนนี้ ตอนคนตายฟื้นขึ้น เดินมา โกสต์รู้ มันปลุกข้า เตือนข้า เขาลุกขึ้นยืนด้วยความตกใจ “มีอะไร ข้างนอกนั่นเหรอ โกสต์ เจ้าได้กลิ่นใช่ไหม” ไฉนพูดว่าเขาได้กลิ่นความเย็น

หมาป่าโลกันตร์วิ่งเร็วๆออกไป หยุด และหันกลับมามอง มันอยาก ให้ข้าตามไป จอนดึงชุดผ้าคลุมไหล่ขึ้นและเดินไปจากหมู่กระโจม ไปจากความร้อนของกองไฟ ผ่านแถวของม้านางตัวเล็กขนยาว ม้าตัวหนึ่งร้องครางด้วย อาการตื่นๆเมื่อโกสต์เดินผ่านไป จอนปลอบมันด้วยคำหนึ่งและหยุดดูจับมูก กับปากของมัน เขาได้ยินเสียงสายลมหวีดหวิวผ่านรอยแตกของก้อนหินเมื่อ เข้าไปใกล้กำแพงวงแหวน เสียงหนึ่งตะโกนถาม จอนก้าวเข้าไปอยู่ในแสงคบไฟ “ข้าต้องไปเอาน้ำให้ท่านลอร์ดผู้บัญชาการ”

“งั้นก็ไปเถอะ” ยามพูด “รีบไปรีบมาละ” ชายคนนั้นซุกตัวอยู่ใต้ผ้า คลุมไหล่สีดำ ผู้ถูกดึงขึ้นมาก้นลม เขาไม่แม้แต่จะมองดูด้วยซ้ำว่าจอนมีถังน้ำ หรือไม่มี

จอนขยับตัวตะแคงข้างออกไประหว่างขาไม้เหลาแหลมสองต้น ในขณะที่โกสต์ลุดไปข้างใต้ คบไฟถูกเสียบไว้ในรอยแยกของก้อนหิน เปลวไฟ

โบกสะบัดเหมือนธงสีส้มอ่อนเมื่อลมแรงพัดมา เขาตั้งมั่นขึ้นขณะเบียดกายผ่านช่องว่างระหว่างก้อนหิน โกสต์วิ่งควบลงเนิน จอนตามไปด้วยอย่างเชื่องช้ากว่า คบไฟเย็นนำหน้าขณะที่เขาค่อยๆเดินลงเนิน เสียงจากค่ายจางหายไปข้างหลัง คืบนี้มืดดำ ลาดเขาก็ขึ้น เต็มไปด้วยหิน และไม่เรียบ หากไม่ระวัง ลักอึดใจเดียวข้อเท้าต้องหักแน่...หรือไม่ก็คอ *นี่ข้ากำลังทำอะไรอยู่* เขาถามตัวเองขณะค่อยๆเดินลงไป

ต้นไม้ยืนต้นอยู่ข้างล่างเขา เหมือนเหล่านักรบที่สวมเกราะเปลือกไม้และใบไม้ ประจำที่อย่างเงียบเชียบ รอคอยคำสั่งให้บุกจูโจมเนินเขา พวกมันดูดำมืด...เมื่อแสงคบไฟของเขาเฉียดผ่านเท่านั้น จอนจึงจะเห็นสีเขียววูบหนึ่ง เขาได้ยินเสียงน้ำไหลผ่านโขดหินแว่วๆ โกสต์หายลับไปในไม้พุ่ม จอนพยายามตามไป และฟังเสียงเพรียกของล่าธาร เสียงใบไม้ถอนใจในสายลม กิ่งไม้ย้อยตุ้มผาคูล์มไหลของเขา ขณะที่เหนือศีรษะ กิ่งไม้หนาๆเกี่ยวกระหวัดกันบดบังหมู่ดาว

เขาพบโกสต์กำลังเลียน้ำในล่าธาร “โกสต์” เขาเรียก “มาหาข้า*เดี๋ยวนี้*” เมื่อหมาป่าโกลันตรัยยกหัวขึ้นมา ดวงตาของมันเรืองแสงสีแดงและมุ่นร้าย น้ำไหลเป็นทางลงมาจากซากกรรไกรของมันเหมือนน้ำลาย ในช่วงวินาทีนั้นมีบางอย่าง ที่ดูตันและชั่วร้ายในตัวมัน แล้วมันก็เดินมา กระโจนผ่านจอน วิ่งควบลงหน้า หมูไม้ “โกสต์ *อย่างนี้* อยู่ก่อน” เขาตะโกน แต่เจ้าหมาป่าไม่ใส่ใจ ร่างเพรียวสีขาวถูกกลืนหายไปในความมืด และจอนมีทางเลือกเพียงสองทาง คือไต่กลับขึ้นเนินตามลำพัง หรือตามไป

เขาตามไป รู้สึกโกรธ และยื่นคบไฟลงต่ำเพื่อจะได้มองเห็นก้อนหินที่หมายจะทำให้เขาสะดุดทุกอย่างก้าว รากไม้หนาที่ดูเหมือนจะรวบเท้าของเขารวมทั้งหลุมต่างๆที่อาจทำให้ข้อเท้าแพลงได้ ทุกๆสองสามฟุต เขาจะเรียกโกสต์อีกครั้ง แต่สายลมยามกลางคืนกำลังพัดวนท่ามกลางต้นไม้และกลบกลืนเสียงเรียกไป *นี่มันบ้าชัดๆ* เขาคิดขณะยังถลาลึกเข้าไปในหมูไม้ เขากำลังจะหันกลับเมื่อเลื้อบเห็นสีเขียววูบหนึ่งข้างหน้ากับทางขวามือ ย้อนกลับไปทางเนินเขา เขาวิ่งเหยาะๆตามมันไป พร้อมกับสับถั่วเบาๆ

เมื่ออยู่ห่างจากกำปั้นร้าวหนึ่งในสี่ของระยะทาง เขาก็ไล่ตามเจ้าหมาป่า

โลกันตร์ทันก่อนจะคลาดกับมันอีกครั้ง ในที่สุดเขาก็หยุดเพื่อหายใจท่ามกลาง ไม้พุ่มเตี้ย ดงหนาม และกองหินระเกะระกะที่เชิงเนิน เลยจากแสงคบไฟไป ความมืดบีบตัวเข้ามา

เสียงตะกุกเบาๆ ทำให้เขาหันไป จอนขยับไปหาเสียงนั้น ก้าวไปอย่าง ระวังตัวท่ามกลางหินก้อนใหญ่และพุ่มหนาม ข้างหลังไม้ล้มต้นหนึ่ง เขาพบ โกสต์อีกครั้ง เจ้าหมาป่าโลกันตร์กำลังขุดดินอย่างดุเดือดพร้อมกับเตะดิน กระเจาย

“เจ้าเจอะอะไรนะ” จอนลดคบไฟลง เผยให้เห็นเนินดินนุ่มๆ รูปโค้งมน หลุมศพ เขาคิด แต่ของใครหรือ

เขาคุกเข่าลงปักคบไฟลงบนพื้นข้างตัว ดินนั้นร่วนปนทราย จอนกอบ มันขึ้นมาเต็มกำมือ ไม่มีหิน ไม่มีรากไม้ สิ่งใดก็ตามที่อยู่ตรงนี้ถูกนำมาไว้ที่นี่ เมื่อไม่นานนี้เอง ลีกลงไปสองฟุต นิ้วมือของเขาสัมผัสผ้า เขาคาดว่าเจอะศพ กลัวว่าจะเป็นศพ แต่เป็นอะไรอย่างอื่น เขากดเนื้อผ้าและรู้สึกถึงรูปทรงแข็งๆ เล็กๆ ข้างใต้ ไร้ความยืดหยุ่น ไม่มีกลิ่น ไม่มีร่องรอยของหนอนกินศพ โกสต์ ถอยออกห่างและนั่งลงบนขาหลัง เขามองดู

จอนปิดดินร่วนๆ ออกเพื่อเผยให้เห็นห่อกลมๆ กว้างประมาณสองฟุต เขาสะดุ้งวิ่งไปตามขอบและดึงมันให้หลุด เมื่อเขาดึงออกมาได้ สิ่งใดก็ตาม ที่อยู่ข้างในขยับเคลื่อนที่และส่งเสียงกรีก สบัตติ เขาคิด แต่รูปทรงไม่เหมือน เหรียญ และเสียงก็ไม่เหมือนโลหะ

เขือกเปื้อยเส้นหนึ่งมัดพันห่อของนั้น จอนดึงกริชออกจากฝักและตัด มันออก คลำหาขอบผ้าแล้วดึง ห่อนั้นพลิก และสิ่งที่อยู่ข้างในก็ร่วงกระเจาย ลงบนพื้น เป็นประกายสีเข้มและเจิดจ้า เขาเห็นมีดสิบสองเล่ม หัวหอกรูปใบไม้ หัวธนูจำนวนมาก จอนหยิบใบกริชใบหนึ่งขึ้นมา เขาดูจนหนักและเป็นสีดำ เงามาว ไม่มีด้าม แสงคบไฟไล่ไปตามขอบของมัน เส้นบางเฉียบสีส้มที่บ่งบอก ถึงความคมดุจดึงโดน แก้วมังกร สิ่งที่เขาเมสเตอร์เรียกว่าหินภูเขาไฟ โกสต์ ค้นพบกริชของโบราณของเด็กๆ แห่งพงไพร ซึ่งฝังอยู่ที่นั่นมาหลายพันปีอย่างนั้น หรือ กำปั้นของปฐมนุรุษเป็นสถานที่เก่าแก่ เพียงแต่...

ใต้แก้วมังกรนั้นเป็นเขาเป่าออกศึกเก่าแก่ ทำจากเขาของออริออลส์

คาดลำริด จอนเขย่อดินออกจากข้างใน และหัวธนูร่วงพรูออกมาชุดหนึ่ง เขาปล่อยมันร่วงหล่น และดึงมุมผ้าที่พันอาวุธเหล่านี้ขึ้นดูไปมาระหว่างนิ้วมือ ผ้าขนสัตว์อย่างดี หนา ทอสองชั้น ขึ้น แต่ไม่เปื่อย มันอยู่ใต้ดินมาไม่นาน แน่ๆ และมันมีสีเข้ม เขาคว่ามันเต็มกำมือและดึงเข้ามาใกล้คบไฟ ไม่เข็มหรอก ดำเลยละ

แม้กระทั่งก่อนที่จอนจะลุกขึ้นยืนและสับด้าม์นอก เขาก็รู้ว่าสิ่งที่เขาถืออยู่คืออะไร ผ้าคลุมไหล่สีดำของพี่น้องร่วมสาบานแห่งหน่วยพิทักษ์ราตรี

แบบสน

เอลเบลลีพบเขาในโรงตีเหล็ก กำลังบีบตีบลมให้มิกเคน “เมสเตอร์อยากให้ท่านไปที่หอคอยขอรับ ลอร์ดเจ้าชายของข้า มินกตัวหนึ่งมาจากพระราชา”

“จากรอบบ์หรือ” ด้วยความตื่นเต้น แบนไม่รอไฮดอร์ แต่ให้เอลเบลลีอุ้มขึ้นบันได เขาเป็นชายตัวใหญ่ แม้จะไม่ใหญ่เท่าไฮดอร์และแข็งแรงเทียบกันไม่ได้เลยก็ตาม พอทั้งสองไปถึงหอคอยของเมสเตอร์ เขาก็หน้าแดงและหายใจหอบ ริกคอนอยู่ที่นั่นก่อนหน้าพวกเขา รวมทั้งวัลเดอร์ เฟรย์ ทั้งคู่ด้วย

เมสเตอร์สวีนให้เอลเบลลีออกไปและปิดประตู “นายข้าทั้งหลาย” เขาพูดด้วยท่าทางเคร่งขรึม “เรามีสารมาจากฝ่าบาท มีทั้งข่าวดีและข่าวร้าย เขาได้รับชัยชนะยิ่งใหญ่ทางตะวันตก ถล่มกองทัพเลนนิสเตอร์ในสถานที่ที่ชื่ออ็อกซ์ครอส และยึดปราสาทได้หลายแห่งด้วย เขาเขียนมาหาเราจากแอชมาร์ก ซึ่งเคยเป็นที่มั่นของตระกูลมาร์แบรนต์”

ริกคอนกระตุกชุดยาวของเมสเตอร์ “รอบบ์กำลังจะกลับบ้านใช่ไหม”

“ข้าเกรงว่ายัง จะมีศึกให้สู้อีก”

“คนที่เขาเอาชนะคือลอร์ดไทวินใช่ไหม” แบนถาม

“ไม่ใช่” เมสเตอร์พูด “เซอร์สแตฟฟอร์ด เลนนิสเตอร์ บัญชาการทัพศัตรู เขาถูกฆ่าตายในการรบ”

แบนไม่เคยได้ยินชื่อเซอร์สแตฟฟอร์ด เลนนิสเตอร์ เขารู้สึกเห็นด้วยกับวัลเดอร์ตัวโตเมื่อฝ่ายนั้นพูดว่า “ลอร์ดไทวินคือคนเดียวเท่านั้นที่สำคัญ”

“บอกรอบบ์ด้วยว่าข้าอยากให้เขากลับบ้าน” ริกคอนพูด “เขาจะพา

หมาป่าของเขากลับบ้านด้วยก็ได้ แล้วก็ทานแม่กับทานพ่อด้วย” แม้จะรู้ว่า ลอร์ดเอ็ดมาร์ดเสียชีวิตแล้ว แต่บางครั้งก็คอนก็ลืม...โดยจงใจ แบนด์สงสัย น้องชายตัวน้อยของเขาต้องร้องอย่างที่เด็กชายวัยสี่ขวบเท่านั้นจะทำได้

แบนด์เฝ้ามองชายชราของรอบบ์ แต่ก็ไม่สบายใจด้วย เขาจำได้ถึงสิ่งที่ โอซาเคยพูดในวันที่พี่ชายของเขานำทัพออกจากวินเทอร์เฟล เขายกทัพไป ผิดทาง หญิงคนเถื่อนยืนกราน

“นำเราที่ไม่ใช่ชายชราไปปราศจากการสูญเสีย” เมสเตอร์ลูวินหันไปหา พวกวัลเดอร์ “นายข้าทั้งสอง เซอร์สเตฟอน เฟรย์ ลูกของพวกเจ้าเป็นหนึ่งใน ผู้เสียชีวิตที่อัลดอร์คอส เขาได้รับบาดเจ็บในการต่อสู้ รอบบ์เขียนมา ตอนแรก คิดกันว่าไม่ร้ายแรง แต่สามวันต่อมาเขาก็เสียชีวิตในกระโจมขณะนอนหลับ”

วัลเดอร์ตัวโตยกไหล่ “เขาแก่มากแล้วนี่ ข้าว่าหกลีบห่าปีได้ แก่เกินกว่า จะสู้รบแล้ว เขาชอบพูดเสมอว่าเขาเหนื่อย”

วัลเดอร์ตัวจ้อยโห่ฮา “เจ้าหมายถึงเหนื่อยกับการรอให้ท่านปู่ของพวกเรา ตายสินะ นี่หมายความว่าตอนนี้เซอร์เอ็มมอนก็ได้อายุยืนยาวแล้วใช่ไหม”

“อย่าโง่งม” ลูกพี่ลูกน้องของเขาพูด “ลูกชายของลูกชายคนแรกย่อม มาก่อนลูกชายคนที่สอง เซอร์ไรแมนอยู่ในลำดับถัดมา แล้วก็เอ็ดวินกับวัลเดอร์ดำ และปีเตอร์สวีกเระ จากนั้นก็เป็นเอกอนกับบรรดาลูกชายทุกคน ของเขา”

“ไรแมนก็แก่แล้วเหมือนกัน” วัลเดอร์ตัวจ้อยพูด “ข้าพนันได้ว่าเลยสี่สิบ แล้วเขาก็ต้องเสียชีวิตๆ เจ้าคิดว่าเขาจะได้เป็นลอร์ดไหม”

“ข้าจะเป็นลอร์ด ข้าไม่สนใจหรอกว่าเขาจะเป็นไหม”

เมสเตอร์ลูวินพูดแทรกเสียงเข้ม “พวกเจ้าน่าจะละอายใจที่พูดจาเช่นนั้น นายข้า พวกเจ้าไม่เสียใจบ้างหรือไร ลูกของพวกเจ้าเสียชีวิตนะ”

“เสียใจสิ” วัลเดอร์ตัวจ้อยพูด “พวกเราเสียใจมาก”

แต่พวกเขาไม่ได้เสียใจ แบนด์รู้สึกปวดमानในท้อง พวกนี้ชอบรสชาติ ของอาหารจานนี้มากกว่าข้า เขาเอ่ยขอตัวกับเมสเตอร์ลูวิน

“ได้สิ” เมสเตอร์ลูวินกระดิ่งขอความช่วยเหลือ ไฮดอร์ต้อง่วนอยู่ที่ คอกม้าเป็นแน่ คนที่มาคือโอซา แต่นางแข็งแกร่งกว่าเอลเบลลี และไม่มีปัญหา ในการยกแบนด์ขึ้นมาในอ้อมแขนและอุ้มลงบันได

“โอชา” แบนถามขณะทั้งสองตัดผ่านลานสนาม “เจ้ารู้จักทางขึ้นเหนือใหม่ ไปผากำแพงแล้วก็...แล้วก็เลยไปจากนั้นอีกนะ”

“หนทางไปนั้นง่าย มองหามังกรน้ำแข็ง และไล่ตามดวงดาวสีฟ้าในดวงตาคนขี้เมา” นางถอยหลังผ่านประตูและเริ่มไต่ขึ้นบันไดเวียน

“แล้วยังมีพวกยักษ์อยู่ที่นี่ไหม แล้วก็...พวกที่เหลือ...พวกอมมนุษย์กับเด็กๆ แห่งพงไพรด้วย”

“ข้าเคยเห็นพวกยักษ์ เคยได้ยินเรื่องเกี่ยวกับพวกเด็กๆ นั้น แล้วก็พวกหมันตฤต...เจ้าอยากรู้ไปทำไมหรือ”

“เจ้าเคยเห็นอีกสามตาไหม”

“ไม่เคย” นางหัวเราะ “แล้วข้าก็พูดไม่ได้ว่าอยากเห็น” โอชาเตะประตูห้องนอนของแบนเปิดออกและวางเขาลงตรงที่นั่งข้างหน้าต่าง ที่ซึ่งเขาเฝ้ามองลานสนามข้างล่างได้

ดูราวกับเวลาผ่านไปเพียงไม่กี่ชั่วโมงหลังจากนางจากไปที่ประตูเปิดออกอีกครั้ง แล้วโจเจน ริด ก็เข้ามาโดยไม่ได้เรียก มีราผู้เป็นพี่สาวตามมาข้างหลัง “เจ้าได้ยินเรื่องนั้นแล้วใช่ไหม” แบนถาม เด็กชายอีกคนพยักหน้า “มันไม่ใช่อาหารเย็นอย่างที่เจ้าว่า มันเป็นจดหมายจากรอบบี้ แล้วเราก็ไม่ได้กินมันแต่...”

“ความผันผิวยุติมาในรูปแบบแปลกประหลาดในบางครั้ง” โจเจนยอมรับ “ความจริงของมันไม่ใช่เรื่องเข้าใจง่ายเสมอไป”

“เล่าสิ่งไม่ดีที่เจ้าเคยฝันถึงให้ข้าฟังหน่อยสิ” แบนพูด “สิ่งไม่ดีที่กำลังจะมาถึงวินเทอร์เฟลนะ”

“ลอร์ดเจ้าชายของข้าเชื่อข้าหรือยังละในตอนนี เขาจะเชื่อคำพูดของข้าไหม ไม่ว่ามันจะฟังดูพิลึกพิลั่นเพียงใดก็ตาม”

แบนพยักหน้า

“สิ่งที่จะมาถึงคือทะเล”

“ทะเลหรือ”

“ข้าฝันว่าทะเลซัดหาดวินเทอร์เฟลรอบด้าน ข้าเห็นคลื่นสีดำกระแทกประตูและหอคอย แล้วจากนั้นน้ำเค็มก็ไหลทะลักข้ามกำแพงเข้ามาองปราสาท

คนจมน้ำลอยอยู่ในลาน ตอนที่ข้าผันเรื่องนี้ครั้งแรก ตอนอยู่ที่เกรย์วอเทอร์ ข้าไม่รู้จักหน้าพวกเขา แต่ตอนนี้ข้ารู้จักแล้ว เอลเบลลีนนั้นคนหนึ่ง ยามที่เรียกชื่อพวกเราในงานเลี้ยงคนหนึ่ง บาทหลวงของเจ้าก็อีกคน ช่างเหล็กของเจ้าด้วย”

“มิดเคนนะหรือ” แบนลัปสนพอกับตกใจ “แต่ทะเลอยู่ห่างตั้งไม่รู้กี่ร้อยโยชน์ แล้วกำแพงของวินเทอร์เฟลก็สูงมากจนน้ำเข้าไม่ได้หรอก ต่อให้มันมาจริง ๆ ก็ตาม”

“ในความคิดของราตรี ทะเลน้ำเค็มจะไหลป่าข้ามกำแพงพวกนี้” โจเจนพูด “ข้าเห็นคนตาย ขึ้นอืดและจมน้ำ”

“เราต้องบอกพวกเขา” แบนว่า “เอลเบลลีนกับมิดเคน แล้วก็บาทหลวงเชย์ล บอกพวกเขาไม่ให้จมน้ำ”

“มันช่วยพวกเขาไม่ได้หรอก” เด็กชายในชุดเขียวตอบ

มีรามาถึงที่หนึ่งข้างหน้าต่างและวางมือหนึ่งบนไหล่ของเขา “พวกเขาจะไม่เชื่อหรอก แบน ไม่มากไปกว่าเจ้า”

โจเจนนั่งลงบนเตียงของแบน “บอกข้ามาสิว่า เจ้าฝันเห็นอะไร”

แม้กระทั่งตอนนั้นแบนก็รู้สึกกลัว แต่เขาสาบานแล้วว่าจะไม่ไว้วางใจสองคนนี้ และสตาร์คแห่งวินเทอร์เฟลก็รักชาวจาสส์ตย์ “มันมีหลายแบบ” เขาพูดซ้ำๆ “มีความผันผวนป่า ความผันผวนพวกนั้นไม่เลวร้ายเหมือนเรื่องอื่นๆ ข้าวิ่งล่าสัตว์ แล้วก็ฆ่ากระรอก แล้วก็มีความผันที่อีกามายบอกให้ข้าบิน บางทีก็มีต้นไม้อยู่ในความผันพวกนั้นด้วย ต้นไม้ที่เรียกชื่อข้า มันทำให้ข้ากลัว แต่ความผันที่เลวร้ายที่สุดคือตอนที่ข้าร่วงตก” เขามองลงไปที่สนาม รู้สึกทรมานใจ “ข้าไม่เคยร่วงตกมาก่อน ตอนที่ข้าปีนป่ายนะ ข้าไปทั่วทุกหนแห่ง ขึ้นไปบนหลังคาและไต่ไปตามกำแพง ข้าเคยให้อาหารพวกอีกาในหอคอยไหม้ด้วย ท่านแม่กลัวว่าข้าจะร่วงลงมา แต่ข้ารู้ว่าข้าไม่มีทางร่วง แต่ข้าก็ร่วงจริงๆ และตอนนี้เวลานอน ข้าร่วงลงมาตลอดเวลาเลย”

มีราบีบไหล่เขา “มีแค่นั้นหรือ”

“ข้าคิดว่าแค่นั้น”

“นักสิ” โจเจน รีต พูด

แบรนมองเขา ดวงตาเบิกโต “อะไร”

“นักสิง ผู้แปลงกายได้ สัตว์ร้าย นั่นคือสิ่งที่พวกเขาจะเรียกเจ้า ถ้าพวกเขาได้ยินเรื่องความผิดหมาป่าของเจ้า”

ชื่อพวกนั้นทำให้เขากลั้วขึ้นมาอีกครั้ง “ใครจะเรียกข้า”

“ผู้คนของเจ้าเอง ด้วยความกลัวนะ บางคนจะเกลียดเจ้าถ้าพวกเขารู้ว่าเจ้าเป็นอะไร บางคนจะถึงกับพยายามฆ่าเจ้าด้วย”

ยายแนนเล่าเรื่องน่ากลัวเกี่ยวกับพวกสัตว์ร้ายและผู้แปลงกายได้ในบางครั้ง ในเรื่องราวพวกนั้น พวกมันล้วนเป็นคนชั่วร้ายเสมอ “ข้าไม่ได้เป็นแบบนั้น” แบรนพูด “ข้าไม่ใช่ มันเป็นแค่ความผิด”

“ความผิดหมาป่าไม่ใช่ความผิดจริงๆหรอก เจ้าบิดตาของเจ้าแน่นเมื่อไรก็ตามที่เจ้ากำลังตื่น แต่พอเจ้าหลับ มันจะกะพริบเปิดขึ้นมา และวิญญาณของเจ้าก็ออกตามหาอีกครั้งหนึ่งของมัน พลั้งนั้นแข็งแกร่งอยู่ในตัวเจ้า”

“ข้าไม่อยากได้มันหรอก ข้าอยากเป็นอัศวิน”

“อัศวินคือสิ่งที่เจ้าต้องการ นักสิงคือสิ่งที่เจ้าเป็น เจ้าเปลี่ยนแปลงเรื่องนั้นไม่ได้หรอก แบรน เจ้าปฏิเสธหรือกลัวไส้มันไม่ได้ เจ้าเป็นหมาป่ามีปีก แต่เจ้าจะไม่มีวันบิน” โจเจนลุกขึ้นและเดินไปที่หน้าต่าง “นอกเสียจากว่าเจ้าจะเปิดตาของเจ้า” เขาแนบสองนิ้วเข้าด้วยกันและที่หน้าผากของแบรนอย่างแรง

เมื่อแบรนยกมือขึ้นมาที่จุดนั้น เขารู้สึกได้เพียงผิวที่เรียบเนียนไร้รอยปริแตก ไม่มีดวงตา ไม่มีแม้แต่ดวงที่ปิดอยู่ “ข้าจะเปิดมันได้ยังไงถ้ามันไม่ได้อยู่ตรงนั้น”

“เจ้าจะไม่มีวันหาดวงตานั้นเจอด้วยนิ้วมือ แบรน เจ้าต้องหาด้วยหัวใจของเจ้า” โจเจนพินิจใบหน้าของแบรนด้วยดวงตาสีเขียวประหลาดคู่นั้น “หรือว่าเจ้ากลัว”

“เมสเตอร์ลูวินบอกว่าไม่มีอะไรในความฝันที่คนเราต้องกลัว”

“มีสิ” โจเจนพูด

“อะไรหรือ”

“อดีต อนาคต ความจริง”

พวกเขาทิ้งแบรนไว้กับความสับสนยิ่งกว่าเดิม เมื่ออยู่ตามลำพัง แบรน

พยายามเปิดตาดวงที่สาม แต่เขาไม่รู้วิธี ไม่ว่าจะย่นหน้าผากและจ้มมันอย่างไร เขาก็ไม่เห็นความแตกต่างใดๆ มากไปกว่าที่เคยทำมาแล้ว ในช่วงหลายวันที่ตามมา เขาพยายามเตือนคนอื่นๆ ในสิ่งที่ใจเจเนเห็น แต่มันไม่เป็นไปอย่างที่เขาคต้องการ มิคเคนเห็นว่าเป็นเรื่องตลก “ทะเลหรือ บังเอิญข้าก็อยากเห็นทะเลมาตลอด แต่ยังไม่เคยได้ไปที่ไหนที่มี แล้วตอนนี้มันกำลังจะมาหาข้าหรือ หวยเทพเมตตานักที่อุตส่าห์ช่วยช่างเหล็กจนๆ คนหนึ่ง”

“หวยเทพจะรีบเข้าไปเมื่อเห็นว่าเหมาะสม” บาทหลวงเซย์ลพูดเสียงเบา “แต่ข้าแทบจะไม่คิดว่าข้าจะจมน้ำได้ แบริน ข้าโตมาริมฝั่งแม่น้ำมิดขาว เจ้าก็รู้ข้าว่ายน้ำแข็งเชียวละ”

เอลเบลลีเป็นเพียงคนเดียวที่ใส่ใจคำเตือน เขาไปคุยกับใจเจเนด้วยตัวเอง และหลังจากนั้นก็เลิกอาบน้ำและไม่ยอมเข้าใกล้บ่อน้ำ ในที่สุดเขาก็ตัวเหม็นจนองค์กรช็อกหักคนต้องโยนเขาลงอ่างน้ำร้อนจัด และขัดสีเขาจนตัวสลายขณะที่เขาร้องลั่นว่าพวกนั้นกำลังจะทำเขาจมน้ำเหมือนที่เจ้าเด็กกบบอก หลังจากนั้นเขาทำหน้ามึงทิ้งเมื่อไรก็ตามที่เห็นแบรินหรือใจเจเนในปราสาท และพูดสิ่งม่งเบาๆ

สองสามวันหลังจากที่เอลเบลลีอาบน้ำ เซอร์รอตริคกลับมาวินเทอร์เฟลพร้อมกับนักโทษคนหนึ่ง เป็นชายหนุ่มเจ้าเนื้อผู้มีริมฝีปากอัมขึ้นและผมยาวที่มิกลิ้นเหมือนสัวม เหม็นยิ่งกว่ากลิ่นของเอลเบลลี “ใครๆ เรียกเขาว่าเจ้าเหม็น” เฮย์เฮตพูดเมื่อแบรินถามว่าเขาคือใคร “ข้าไม่เคยได้ยินชื่อจริงของเขาหรอก เขารับใช้ลูกนอกสมรสของบอลตัน และช่วยเขาฆ่าท่านหญิงฮอว์นวู้ด คนเขาว่ากันนะ”

เจ้าลูกนอกสมรสผู้นั้นตายแล้ว แบรินได้รู้ในค่านันระหว่างกินอาหารเย็น คนของเซอร์รอตริคไปพบเขาในที่ดินของฮอว์นวู้ดขณะกำลังทำเรื่องน่าสยดสยองบางอย่าง (แบรินไม่แน่ใจว่าเป็นเรื่องอะไร แต่ดูจะเป็นเรื่องที่ทำได้โดยปราศจากเลื้อผ้า) และยิงเขาทิ้งด้วยลูกธนูขณะที่เขาพยายามควมม้าหนี แต่พวกเขาไปพบท่านหญิงฮอว์นวู้ดผู้นำสงสารซ้ำเกินไป หลังจากงานสมรสของทั้งสอง เจ้าลูกนอกสมรสก็ขังนางไว้ในห้องคอยและละเลยไม่ให้อาหารนาง แบรินเคยได้ยินพวกผู้ขายพูดว่าพอเซอร์รอตริคพึงประตู่เข้าไป เขาก็พบนางมีเลือดกบปากและ

นิ้วมือถูกเคี้ยวจนขาด

“เจ้าสัตว์ร้ายผูกปมยุ่งไว้ให้เรา” อัศวินซารบอกลเมสเตอร์ลูวิน “จะชอบหรือไม่ก็ตาม ท่านหญิงฮอร์นวิวดักก็เป็นภรรยาของเขา เขาบังคับให้นางกล่าวคำสาบานทั้งต่อหน้าบาทหลวงและต้นดวงใจ แล้วก็นอนกับนางในคืนนั้นเอง ต่อหน้าเหล่าลัทธิพิยาน นางลงนามในพินัยกรรมตั้งเขาเป็นทายาทและประทับตราประจำตัวนางลงไปด้วย”

“คำสาบานที่กล่าวต่อหน้าปลายดาบไม่มีผลบังคับหรอก” เมสเตอร์แย้ง

“รูส บอลตัน อาจไม่เห็นด้วย ไม่ใช้กับเรื่องที่ดินที่เป็นปัญหานั้น” เซอร์รูดริคหน้าตาไม่พอใจ “ถ้าข้ากัดหัวไอ้ขี้ข้านี้ได้ด้วยก็ดี มันเลวพอกับนายของมัน แต่ข้ากลัวว่าข้าต้องใช้ชีวิตมันจนกว่ารอบบจะกลับจากสงคราม เขาเป็นพยานคนเดียวที่รู้เห็นความชั่วช้าสุดทรมานของเจ้าลูกนอกสมรส บางทีพอลอร์ดบอลตันได้ยินเรื่องของเขา เขาอาจเลิกทวงสิทธิ์ก็ได้ แต่ในขณะเดียวกันเรามีพวกอัศวินของแมนเดอร์ลีกับไพร่พลของเดรดฟอร์ดฆ่าฟันกันอยู่ในป่าฮอร์นวิวดัก และข้าขาดกำลังที่จะหยุดพวกนั้น” อัศวินซารเอี้ยวตัวบนที่นั่งและมองแบรนด้วยสีหน้าจริงจัง “แล้วเจ้าทำอะไรบ้างระหว่างที่ข้าไม่อยู่ ลอร์ดเจ้าชายของข้า สิ่งพวกทหารยามของเราไม่ให้อาบน้ำหรือ เจ้าอยากให้พวกเขาฝึกฝนตัวเหมือนเจ้า همینคนนี้หรือ”

“ทะเลกำลังมาที่นี่” แบรนบอก “ใจเย็นเห็นมันในความผันผิพีย เอลเบลลีจะจมน้ำ”

เมสเตอร์ลูวินดึงปลอกคอโซ่ของตน “เจ้าเด็กรึดนั้นเชื่อว่าเขาเห็นอนาคตในความผันของเขานะ เซอร์รูดริค ข้าเคยพูดกับแบรนเรื่องความไม่แน่นอนของคำทำนายพวกนั้นแล้ว แต่ถ้าพูดกันตามจริงละก็ มีเรื่องเดือดร้อนเกิดขึ้นตามแนวชายฝั่งหินอยู่จริง พวกโจรในเรือยาว บุกลั่นหมอบ้านประมง ช่มชืดคนและเผาบ้านเรือน ลีโอบอลด์ ทอลฮาร์ด ส่งเบนเฟร็ดหลานชายของเขาไปจัดการพวกมันแล้ว แต่ข้าคาดว่าพวกมันคงลงเรือหนีไปทันทีที่เห็นคนในชุดเกราะ”

“ใช่ แล้วก็ไปโจมตีที่อื่นอีก ขอให้พวกอมมุนย์เอาตัวคนชั่วลาดพวกนั้นไปให้หมดเถอะ พวกมันไม่มีวันกล้าหอก ไม่มากไปกว่าเจ้าลูกนอกสมรสของ

บอลตัน ถ้ากำลังหลักของเราไม่ได้อยู่ทางลงไปทางใต้ตั้งพันโยชน์” เซอร์รอร์ดริกมองแบรน “เด็กคนนั้นบอกเจ้าว่ายังไงอีก”

“เขาบอกว่าน้ำจะทะลักข้ามกำแพงของเรา เขาเห็นเอลเบลลีจมน้ำ มีคเคนกับบาทหลวงเชย์ลด้วย”

เซอร์รอร์ดริกนินหัว “เอาเถอะ ถ้าข้าบังเอิญต้องขี่ม้าไปสู่กับโจรพวกนั้นด้วยตัวเอง ข้าไม่เอาเอลเบลลีไปอีกแล้วกัน เขาไม่ได้เห็น ข้าจมน้ำไม่ใช่รีเปลารี ดี”

แบรนรู้สึกใจชื้นขึ้นขึ้นที่ได้ยินอย่างนั้น ถ้าเช่นนั้นพวกเขาก็อาจจะไม่จมน้ำ เขาคิด ถ้าพวกเขาอยู่ห่างจากทะเล

มีวากิตืออย่างนั้นเช่นกัน ต่อมาในคืนนั้น เมื่อเธอกับโจเจนมาหาแบรนในห้องของเขาเพื่อเล่นหมากกระดานกันสามคน แต่น้องชายของเธอสาวยศิระะ “สิ่งต่างๆ ที่ข้าเห็นในความผันผิวยเปลี่ยนแปลงไม่ได้”

คำพูดนั้นทำให้พี่สาวของเขาโกรธ “ทวยเทพจะส่งคำเตือนมาทำไมถ้าเราไม่ต้องใส่ใจมันก็ได้ และเปลี่ยนแปลงสิ่งที่จะเกิดขึ้นไม่ได้”

“ข้าไม่รู้” โจเจนพูดเศร้าๆ

“ถ้าเจ้าเป็นเอลเบลลี เจ้าอาจจะกระโดดลงบ่อให้มันจบๆ ไปเลย! เขาควรจะรู้ และแบรนก็เหมือนกัน”

“ข้าเธอ” แบรนรู้สึกกลัวขึ้นมาทันที “ข้าควรสู้กับอะไร ข้าจะจมน้ำด้วยหรือ”

มีรามองเขาอย่างรู้สึกผิด “ข้าไม่น่าพูดเลย...”

เขาบอกได้ว่าเธอกำลังปิดบังอะไรบางอย่าง “เจ้าเห็นข้าในความผันผิวยด้วยเธอ” เขาถามโจเจนด้วยความห้วนใจ “ข้าจมน้ำหรือ”

“ไม่ได้จมน้ำ” โจเจนพูดราวกับทุกถ้อยคำทำให้เขาเจ็บปวด “ข้าฝันถึงผู้ชายคนที่มาวันนี้ คนที่พวกนั้นเรียกว่าเจ้าเหม็นนะ เจ้ากับน้องชายของเจ้านอนตายแทบเท้าเขา และเขากำลังถลกหนังใบหน้าของพวกเจ้าด้วยใบดาบยาวสีแดง”

มีราลุกขึ้นยืน “ถ้าข้าไปที่คูก็ได้ดิน ข้าก็แทงหอกทะลุหัวใจของเขาได้เลย เขาจะฆ่าแบรนได้ยังไงถ้าเขาตายแล้ว”

“พวกผู้คุมจะขวางเจ้า” โจเจนพูด “พวกยาม และถ้าเจ้าบอกพวกนั้นว่า
ทำไมเจ้าถึงอยากให้เราตาย พวกเขาก็จะไม่วันเชื่อ”

“ข้าก็มืองค์ราชันเหมือนกันนะ” แบนเตือนพวกเขา “เอลเบลลี ทิมฟีปรู
เฮย์เฮด และคนอื่นๆที่เหลือ”

ดวงตาสีมอส์ของโจเจนเปี่ยมไปด้วยความสงสาร “พวกนั้นจะหยุดเขา
ไม่ได้หรอก แบน ข้าก็ไม่เข้าใจว่าทำไม แต่ข้าเห็นจุดจบของมัน ข้าเห็นเจ้า
กับริกคอนในสุสานใต้ดินของพวกเจ้า อยู่ในความมืดข้างล่างกับเหล่าพระราช
ผู้วายชนม์และหมาป่าศิลาของพวกเรา”

ไม่! แบนคิด ไม่! “ถ้าข้าหนี...ไปเกรย์วอเตอร์ หรือไปหาอีกา ที่ไหน
สักแห่งที่ไกลจนพวกนั้นหาข้าไม่เจอ...”

“มันจะไม่ได้ผลหรอก มันเป็นความฝันทิพย์ แบน และความฝันทิพย์
ไม่โกหก”

ราชันประจัญพล 2.2

มหาดศึกชิงบัลลังก์

ในภาคต่อของ *เกมล่าบัลลังก์* ที่ทุกคนรอคอยอย่างใจจดจ่อนี้ จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน ได้สร้างสรรค์ผลงานที่เป็นการผสมผสานระหว่างภาพ พลัง และจินตนาการที่ไม่มีใครเทียบได้ **ราชันประจัญพล** จะพาผู้อ่านเข้าสู่โลกแห่งการผจญภัยและการแก้แค้น เวทมนตร์และสงคราม อย่างที่คุณไม่เคยพบที่ไหนมาก่อน

ดาวหางสีเลือดและเปลวเพลิงฟุ้งพาดผ่านท้องฟ้า ความโกลาหลขยายตัวไปทั่วตั้งแต่ป้อมปราการโบราณแห่งดรากอ้นสโตนจนถึงแนวชายฝั่งอันตรรายแห่งวินเทอร์เฟลค เหล่าต่อสู้อันดุเดือดเพื่อชิงอำนาจเหนือดินแดนที่ถูกแบ่งแยกและบัลลังก์เหล็กแห่งเจ็ดราชอาณาจักร เตรียมพร้อมจะเดิมพันสิทธิ์ของตนโดยไม่หวั่นกลัวอายุ ความปั่นป่วน และสงคราม นี่คือการรวมตัวของพี่น้องที่วางแผนทำลายล้างกัน คนตายที่ลุกขึ้นเดิน ในยามราตรี พบกับเจ้าหญิงผู้เร้นกายในคราบของเด็กชายกำพร้า อัศวินผู้เตรียมยาพิษเพื่อสังหารแม่มดจอมทรยศ และคนป่าที่เดินทางลงมาจากภูเขาจันทราเพื่อปลดปล่อยดินแดน ท่ามกลางความสัมพันธ์อันซับซ้อนที่สาบสูญสลายเลือน การฆ่าฟันระหว่างพี่น้อง การเล่นแร่แปรธาตุและการสังหาร ชัยชนะจะตกเป็นของชายและหญิงผู้ครอบครองดาบที่เยือกเย็นที่สุด...และหัวใจที่เหี้ยมโหดที่สุด เพราะเมื่อราชันประจัญพล ทั่วทุกเขตแดนย่อมสั่นสะเทือน

“เรื่องราวมหากาพย์แฟนตาซีอย่างแท้จริงซึ่งเกิดขึ้นในโลกที่เต็มไปด้วยประวัติศาสตร์ยาวนาน ๘,๐๐๐ ปี ต้องเผชิญกับฤดูหนาวที่กำลังจะมาถึงซึ่งจะดำรงอยู่นานถึงสิบปี และฉกฉวยกับดาบและเวทมนตร์ที่ส่งผลกระทบกระเทือนอย่างใหญ่หลวง...ในเรื่องนี้ ผู้เขียนได้จัดงานเลี้ยงใหญ่สำหรับผู้รักงานแฟนตาซีที่มีความกระหายโหยหามากขึ้น”

— **พับลิชเชอร์สวีกลีย์**

“เทียบเคียงได้กับ *อาร์เธอร์จอมราชันย์* ของ ที. เอช. ไวต์”

— **เดอะเดส์มวนส์รีจิสเตอร์**

หมวดวรรณกรรมแปล

ออกแบบปก
นสิกพร แก้วเกตุ

www.amarinpocketbook.com

395 บาท

ISBN 978-974-289-736-9